

مرقس

مرقس رسول جي معرفت خوشخبري

تعارف

مرقس عيسائي مسيح جي شاگردن مان هڪ هو جنهن جي معرفت مليل خوشخبري جي هن پاڪ ڪتاب ۾ عيسائي مسيح کي بااختيار ۽ عملي انسان جي روپ ۾ ڏيکاريو ويو آهي. سندس تعليم پوتن مٿي سندس قدرت ۽ گناهن کي بخشڻ مان سندس اختيار ظاهر ٿئي ٿو. عيسائي مسيح پاڻ کي ”ابن آدم“ چوي ٿو جيڪو انهيءَ لاءِ آيو ته ماڻهن کي سندن گناهن کان آزادي ڏئي.

مرقس عيسائي مسيح جو احوال سڌيءَ طرح ۽ مؤثر نموني ۾ پيش ڪري ٿو. هو عيسائي مسيح جي ڪمن کي بنسبت هن جي لفظن ۽ تعليم جي نهايت زور ڏيندي بيان ڪري ٿو. هن پاڪ ڪتاب جي شروعات ۾ يحييٰ بپتسما ڏيڻ واري جي ذڪر ۽ عيسائي مسيح جي بپتسما وٺڻ ۽ سندس آزمائش کان هڪدم پوءِ عيسائي مسيح جي شفا ڏيڻ ۽ تعليم ڏيڻ واري خدمت کي کنيو وڃي ٿو. جيئن جيئن وقت گذرندو وڃي ٿو تيئن تيئن عيسائي مسيح جا شاگرد کيس بهتر نموني سمجهندا وڃن ٿا ۽ پر عيسائي مسيح جا مخالف سندس وڌيڪ مخالف ٿيندا وڃن ٿا. اختتامِي باب عيسائي مسيح جي زميني زندگيءَ جي آخري هفتي جي واقعن کي بيان ڪن ٿا ۽ خاص ڪري سندس صليب تي چڙهڻ ۽ سندس وري جي اٿڻ کي.

سڻاءُ

- خوشخبري جي اچڻ جي تياريءَ جو ذڪر ۱۳-۱:۱
 گليل علائقي ۾ عيسائي مسيح جي عام خدمت ۵۰:۹-۱۴:۱
 گليل کان يروشلم شهر ڏانهن سفر ۵۲-۱:۱۰

وڃي رهيو آهي، اُتي اوهين هن کي ڏسندا. جيڪي مون اوهان کي ٻڌايو آهي سو وساري نه ڇڏجو. (۸) سواهي سگهوئي ڊپ ۽ گهڻي خوشي وڃان قبر مان نڪتيون ۽ عيسيٰ جي شاگردن کي ٻڌائڻ لاءِ ڀڄنديون ويون. (۹) اوچتو ئي عيسيٰ انهن کي مليو ۽ چيائين ته ”سلام.“ اهي وٽس آيون ۽ پيرن تي ڪري کيس سجدو ڪيائون. (۱۰) عيسيٰ کين چيو ته ”ڊڄو نه، وڃو ۽ منهنجي پاترن کي ٻڌايو ته ’گليل ڏانهن هلو،‘ ۽ اُتي هو مون کي ڏسندا.“

پهريدارن جو اطلاع ڏيڻ

(۱۱) جڏهن عورتون پنهنجو رستو وٺي ويون پئي ته ڪي پهريدار جن قبر تي پهرو پئي ڏنوم سي موٽي شهر ڏانهن آيا ۽ اچي سڀ ڪجهه جيڪي ٿيو هوم سو سردار ڪاهنن کي ٻڌايائون. (۱۲) سردار ڪاهن بزرگن سان مليا ۽ صلاح ڪيائون ته ”سپاهين کي گهڻا پيسا رشوت ڏيئي ڇڻجي ته (۱۳) اهي چون ته ’جڏهن رات جو اسين سمهيا پيا هئاسين تڏهن عيسيٰ جا شاگرد آيا ۽ سندس ميت چورائي ڪئي ويا.‘ (۱۴) جيڪڏهن اها ڳالهه حاڪم جي ڪن تي پئجي ويئي ته به اسين پاڻهي هن کي سمجهائينداسين، سو اوهان کي ڪنهن به ڳالهه جو خوف ڪرڻ نه گهرجي.“ (۱۵) پهريدارن پيسا ورتا ۽ جيئن کين چيو ويو هو تيئن ئي ڪيائون. ان ئي ڏينهن کان وٺي اها ڳالهه يهودين ۾ هلي ويئي آهي ۽ اڃا تائين مشهور آهي.

شاگردن کي ڏيکاري ڏيڻ

(مرقس ۱۶: ۱-۱۸، لوقا ۲۴: ۲۶-۳۹، يوحنا ۲۰: ۱۹-۲۳، رسولن جا ڪم ۱: ۶-۸)

(۱۶) يارهن ئي شاگرد گليل ۾ انهيءَ جبل ڏانهن ويا جتي عيسيٰ وڃڻ لاءِ چيو هون. (۱۷) جڏهن انهن کيس ڏٺو ته اهي کيس سجدو ڪرڻ لڳا جيتوڻيڪ ڪن کي شڪ به هو. (۱۸) عيسيٰ ويجهو اچي انهن سان ڳالهائيندي چيو ته ”مون کي زمين ۽ آسمان جون سڀئي اختيارون مليل آهن. (۱۹) تنهن ڪري اوهين سڀني قومن وٽ وڃو ۽ انهن کي منهنجا شاگرد ڪريو. انهن کي پيءُ، فرزند ۽ پاڪ روح جي نالي تي بپتسما ڏيو. (۲۰) ۽ کين تعليم ڏيو ته انهن سڀني حڪمن جي فرمانبرداري ڪن جن جو مون اوهان کي حڪم ڏنو آهي. يقين ڪريو ته آءُ دنيا جي پڄاڻيءَ تائين هميشه اوهان سان هوندس.“

۴:۱۵-۱:۱۱

يروشلم ۽ ان جي آسپاس ۾ آخري هفتو

۸-۱:۱۶

عيسيٰ مسيح جو وري جيئرو ٿيڻ

جيئري ٿيڻ کان پوءِ عيسيٰ مسيح جو ظاهر ٿيڻ

۲۰-۹:۱۶

۽ مٿي چڙهي وڃڻ

مرقس

مرقس رسول جي معرفت خوشخبري

يحيٰ پتسما ڏيڻ واري جي منادي

(متي ۱۲:۳-۱۳، لوقا ۱:۳-۱۸، يوحنا ۱۹:۱-۲۸)

① عيسيٰ مسيح ابن خدا جي خوشخبري هن ريت شروع ٿي ٿي:

② يسعياھ نبيءَ جي ڪتاب ۾ لکيل آهي ته:

”خدا چيو ته ’ڏس،

آءُ پنهنجو پيغمبر تو کان اڳ ۾ موڪليان ٿو،

ته هو تنهنجي لاءِ رستو تيار ڪري.’

③ رٿ ڀٽ ۾ پڪارڻ واري جو آواز اچي ٿو ته

’خداوند لاءِ رستو تيار ڪريو،

هن جي لاءِ واٽون سڌيون ڪريو.“

④ تنهنڪري ئي ته يحيٰ رٿ ڀٽ ۾ ظاهر ٿيو هو. هو ماڻهن کي پتسما

ڏئي پيو ۽ تبليغ ڪري پيو ته ”پنهنجن گناهن کان توبه ڪريو ۽ پتسما وٺو

ته خدا اوهان جا گناهه بخشي ڇڏي.“ ⑤ يهوديه جو سڄو ملڪ ۽ يروشلم

شهر جا سڀ رهاڪو يحيٰ وٽ آيا. انهن پنهنجا گناهه باسيا ۽ يحيٰ کين

اردن درياءَ ۾ پتسما ڏني.

⑥ يحيٰ کي اُٺ جي ملس جا ڪپڙا پيل هئا ۽ چيلهه تي چمر جو پٽو

پڌل هوس. هو ماڪڙ ۽ جهنگلي ماڪي کائيندو هو. ⑦ هن ماڻهن ۾ منادي

ڪئي ته ”منهنجي پٺيان هڪ اهڙو ٿو اچي جو مون کان به وڌيڪ قدرت

وارو آهي. آءُ انهيءَ لائق به نه آهيان جو نوڙي سندس جتيءَ جون ڪهيون ڪوليان. ⑧ آءُ اوهان کي پاڻيءَ سان ٻيٽسما ڏيان ٿو پر اهو اوهان کي پاڪ روح سان ٻيٽسما ڏيندو.“

عيسيٰ جي ٻيٽسما وٺڻ ۽ سندس آزمائش

(متي ۱۳:۳-۱۱:۴، لوقا ۲۱:۳-۲۲، ۱:۴-۱۳)

⑨ انهن ڏينهن ۾ عيسيٰ گليل جي شهر ناصرت کان يحييٰ وٽ آيو ۽ يحييٰ کيس اردن درياءَ ۾ ٻيٽسما ڏني. ⑩ جيئن ئي عيسيٰ پاڻيءَ مان ٻاهر نڪتو ته کيس آسمان ڪليل نظر آيو ۽ پاڪ روح کي ڪبوتر وانگر پاڻ تي لهندو ڏٺائين. ⑪ تڏهن آسمان مان هڪ آواز آيو ته ”تون منهنجو پيارو فرزند آهين ۽ آءُ تو مان ڏاڍو خوش آهيان.“

⑫ پوءِ جلد ئي پاڪ روح عيسيٰ کي بيابان ۾ وٺي ويو، ⑬ جتي شيطان کيس چاليهه ڏينهن آزمائيندو رهيو. هو جهنگلي جانورن سان گڏ هو پر ملائڪن سندس سنڀال ٿي ڪئي.

چئن مهائين کي سڏڻ

(متي ۱۲:۴-۲۲، لوقا ۱۴:۴-۱۵، ۱:۵-۱۱)

⑭ يحييٰ جي گرفتار ٿيڻ کان پوءِ عيسيٰ گليل ۾ آيو ۽ خدا جي خوشخبريءَ جي منادي ڪرڻ لڳو ⑮ ”ته وقت اچي پريو آهي ۽ خدا جي بادشاهت ويجهي آئي آهي، سو توبه ڪريو ۽ خدا جي خوشخبريءَ تي ايمان آڻيو.“

⑯ جيئن عيسيٰ گليل ڍنڍ جي ڪناري سان وڃي رهيو هو ته کيس ٻه مهائين شمعون ۽ سندس ڀاءُ اندرياس نظر آيا جن ڍنڍ ۾ چار وڌو پئي. ⑰ تنهن تي عيسيٰ انهن کي چيو ته ”اچو ۽ منهنجي پٺيان هلو ته آءُ اوهان کي ماڻهو ڦاسائڻ سيکاريان.“ ⑱ هو هڪدم چار ڦٽا ڪري سندس پٺيان هلڻ لڳا.

⑲ ٿورو اڳيرو هليو ته هن زبديءَ جي پٽن يعقوب ۽ يوحنا کي پيڙيءَ ۾ چارڻ جي مرمت ڪندي ڏٺو. ⑳ عيسيٰ انهن کي سڏيو ته هنن پنهنجي پيءُ کي پيڙيءَ ۾ مزورن سان ڇڏي ڏنو ۽ عيسيٰ جي پٺيان هلڻ لڳا.

پوت وارو ماڻهو

(لوقا ۴: ۳۱-۳۷)

① هو ڪفرناحور شهر ۾ آيا ۽ عيسيٰ سبت جي ڏينهن تي عبادت خاني ۾ وڃي تعليم ڏيڻ لڳو. ② ماڻهو هن جي تعليم تي حيران ٿي ويا ڇاڪاڻ ته هو انهن کي شريعت جي عالمن وانگر نه پر اختياريءَ سان تعليم ڏئي رهيو هو. ③ ايتري ۾ هڪ پوت ورتل ماڻهو عبادت خاني ۾ آيو ۽ رڙ ڪري چيائين ته ④ ”اي عيسيٰ ناصري! تنهنجو اسان سان ڪهڙو واسطو آهي؟ تون اسان کي ناس ڪرڻ آيو آهين ڇا؟ آءُ ڄاڻان ٿو ته تون ڪير آهين، تون خدا جي هڪ ئي پاڪ هستي آهين.“ ⑤ پر عيسيٰ هن کي چيئي چيو ته ”ماڻ ڪم هن مان نڪري اچ.“ ⑥ پوت ماڻهو کي خوب جهنجهوڙيو ۽ وڏي واڪي رڙ ڪري هن مان نڪري آيو. ⑦ تنهن تي سڀ ماڻهو ايترو ته حيران ٿي ويا جو هڪٻئي کان پڇڻ لڳا ته ”هي آهي ڇا؟ هيءُ ته نئين تعليم آهي. هو پوتن تي به اختياريءَ سان حڪم هلائي ٿو ۽ اهي کيس مڃين ٿا.“ ⑧ جلد ئي هن جي هاڪ سڄي گليل جي علائقي ۾ جتي ڪٿي پئجي ويئي.

گهڻن ماڻهن کي شفا ڏيڻ

(متي ۸: ۱۴-۱۷، لوقا ۴: ۳۸-۴۱)

① ان کان پوءِ هو عبادت خاني مان نڪري يعقوب ۽ يوحنا سميت شمعون ۽ اندرياس جي گهر آيا. ② شمعون جي سس بخار سان بيمار پئي هئي. سو جيئن عيسيٰ اتي پهتو ته کيس ان بابت ٻڌايائون. ③ عيسيٰ ان وٽ ويو ۽ هن کي هٿ کان وٺي اٿاري وهاريو ته جلد ئي کيس بخار ڇڏي ويو ۽ هو انهن جي خدمت ڪرڻ لڳي.

④ جڏهن سانجهي ٿي ۽ سج لهي ويو ته ماڻهن عيسيٰ وٽ ڪيترا ئي بيمار ۽ پوتن ورتل ماڻهو آندا. ⑤ سڄو شهر دروازي تي اچي مڙيو. ⑥ عيسيٰ ڪيترن ئي مرضن جي بيمارن کي شفا ڏني ۽ ڪيترن مان پوت ڪڍيائين. هن پوتن کي ڳالهائڻ جي اجازت ئي نه ڏني، ڇاڪاڻ جو اهي عيسيٰ کي سڃاڻن پيا ته هو ڪير آهي.

عيسي جو گليل ۾ تبليغ ڪرڻ

(لوقا ۴: ۲۲-۴۴)

۲۵ صبح جو سوڀر بلڪل انڌاري ۾ ئي عيسيٰ اٿي ٻاهر نڪري ويو ۽ هڪڙي سانتيڪي جاءِ تي وڃي دعا گهريائين. (۳۶) شمعون ۽ سندس ساٿي عيسيٰ کي گوليندا رهيا ۽ ۲۷ جڏهن هن کي ڏٺائون ته کيس چيائون ته ”هرڪو اوهان کي گولي رهيو آهي.“ (۳۸) پر عيسيٰ کين چيو ته ”هلو ته ڪن ٻين ڀر وارن شهرن ۾ هلون جيئن اتي به آءُ تبليغ ڪريان چو ته انهيءَ ئي سبب ڪري آءُ آيو آهيان.“ (۳۹) هن سڄي گليل ۾ وڃي عبادت خانن ۾ تبليغ ڪئي ۽ ماڻهن مان پوت ڪڍيائين.

ڪوڙهه جهڙي مرض واري کي شفا ڏيڻ

(متي ۱۱: ۸-۴، لوقا ۱۲: ۵-۱۶)

(۴۰) عيسيٰ وٽ ڪوڙهه جهڙي مرض وارو هڪ ماڻهو آيو جنهن گوڏن ڀر ويهي نيزاري ڪري چيس ته ”جيڪڏهن اوهين چاهيو ته مون کي چٽائي پاڪ صاف ڪري سگهو ٿا.“ (۴۱) عيسيٰ کي هن تي ڪهل آئي، سو پنهنجو هٿ ڊگهيري کيس لڌائين ۽ چيائين ته ”آءُ چاهيان ٿو ته تون پاڪ صاف ٿي.“ (۴۲) هڪدم هن کان ڪوڙهه جهڙو مرض لهي ويو ۽ هو چٽي پاڪ صاف ٿي پيو. (۴۳) عيسيٰ سختيءَ سان تاڪيد ڪري روانو ڪيس (۴۴) ته مٿان ڪنهن کي ٻڌايو ائين ٿي، پر سڌو وڃي ڪاهنن کي پاڻ ڏيکار ۽ موسيٰ جي شريعت موجب قرباني ڪج ته جيئن انهن مٿان ثابتي ٿئي ته تون چٽي ويو آهين. (۴۵) پر هن وڃي جتي ڪٿي اها خبر ٻڌائي ۽ ڳالهه ايتري ته هلي ويئي جو عيسيٰ پوءِ ڪنهن به شهر ۾ کلي طرح داخل ٿي نه سگهيو، پر ٻاهر ويران جاين ۾ رهيو جتي ماڻهو سڀني هنڌن کان پئي آيا.

اڌرنگيءَ کي شفا ڏيڻ

(متي ۹: ۱۱، لوقا ۱۴: ۵-۲۶)

(۱) ڪن ڏينهن کان پوءِ عيسيٰ ڪفرناحوم ۾ وري موٽي آيو ۽ اها خبر پکڙجي ويئي ته هو گهر ۾ آهي. (۲) سو ايترا ته ماڻهو اچي مڙيا جو دروازي تي به بيٺل جي جاءِ ڪانه هئي. عيسيٰ انهن کي خدا جو ڪلام

ٻڌايو پئي، ۳) ته ڪن ماڻهن هڪ اڌرنگيءَ شخص کي آندو جنهن کي چار ماڻهو کنيو پئي آيا. ۴) جيئن ته سخت پيڙ ڪري هو اندر اچي نه سگهيا، سو جنهن جاءِ ۾ عيسيٰ ويٺل هو ان جي ڇت کي ڦاڙ ڪيائون. جڏهن ڦاڙ ويڪرو ٿيو ته هنن ڪٽولو، جنهن تي اڌرنگي پيل هو سو هيٺ لائو. ۵) عيسيٰ انهن جو ايڏو ايمان ڏسي اڌرنگي شخص کي چيو ته ”پت، تنهنجا گناهه بخشجي ويا.“ ۶) پر اتي ڪي شريعت جا عالم ويٺا هئا سي پنهنجين دلين ۾ دليل ڊوڙائڻ لڳا ته ۷) ”هي ماڻهو ائين ڇو ٿو چوي؟ هو ڪفر ٿو بڪي. ڇا خدا کان سواءِ ڪو ٻيو گناهه بخشي سگهي ٿو؟“ ۸) عيسيٰ هڪدم انهن جي دلين جي دليلن کي ڄاڻي ورتو، سو انهن کي چيائين ته ”ڇو اوهين پنهنجين دلين ۾ اهڙا دليل ڊوڙايو ٿا؟ ۹) ڇا اهو سولو آهي ته اڌرنگي ماڻهو کي چئجي ته ’تنهنجا گناهه بخشجي ويا‘ يا کيس چئجي ته ’اٺ، پنهنجو ڪٽولو ڪٽ ۽ گهر ڦر؟‘ ۱۰) پر آءُ اوهان تي ثابت ڪندس ته ابن آدم کي دنيا ۾ ماڻهن جي گناهه بخشڻ جي اختياري مليل آهي.“ سو عيسيٰ اڌرنگي شخص کي چيو ته ۱۱) ”آءُ تو کي چوان ٿو ته پنهنجو ڪٽولو ڪٽ ۽ گهر هليو وڃ.“ ۱۲) سڀني ماڻهن جي ڏسندي ئي هو اُٿي بيٺو، پنهنجو ڪٽولو کنڀائين ۽ تڪڙو تڪڙو هليو ويو. هو سڀني ڏاڍا حيران ٿي ويا ۽ خدا جي واکاڻ ڪندي چيائون ته ”اسان ڪڏهن به اهڙي ڳالهه نه ڏني آهي!“

لاويءَ کي سڏڻ

(متي ۹: ۹-۱۳، لوقا ۵: ۲۷-۳۲)

۱۳) عيسيٰ وري ڍنڍ جي ڪناري سان پئي ويو ته هن وٽ هڪ ميڙ اچي گڏ ٿيو ۽ هن انهن کي تعليم ڏيڻ شروع ڪئي. ۱۴) واٽ ويندي هن حلفيءَ جي پٽ لاويءَ کي محصولي اڏي تي ويٺل ڏٺو. عيسيٰ هن کي چيو ته ”منهنجي پٺيان اچ.“ تنهن تي لاوي اٿيو ۽ هن جي پٺيان هلڻ لڳو. ۱۵) تنهن کان پوءِ عيسيٰ لاويءَ جي گهر پنهنجن شاگردن سان گڏ دسترخوان تي ويٺو هو ۽ ساڻس ڪيئي محصول اڳاڙيندڙ ۽ گنهگار به گڏ ويٺا هئا، ڇاڪاڻ ته اهو گهڻائي هئا جيڪي عيسيٰ جي پٺيان ايندا هئا. ۱۶) فريسين جي شريعت جي عالمن جڏهن ڏٺو ته عيسيٰ محصول اڳاڙيندڙن ۽ گنهگارن سان گڏ ٿو کائي، تڏهن انهن عيسيٰ جي شاگردن کي چيو ته ”هو محصول اڳاڙيندڙن ۽ گنهگارن سان گڏ ڇو ٿو کائي؟“ ۱۷) عيسيٰ هي ٻڌي ورتو ۽ چيائين ته ”جيڪي تندرست آهن تن کي طبيب جي گهرج ڪانهي، پر

انهن کي آهي جيڪي بيمار آهن. آءُ نيڪن کي نه پر گنهگارن کي سڏڻ لاءِ آيو آهيان.“

روزن بابت سوال

(متي ۱۶: ۹-۱۷، لوقا ۵: ۳۳-۳۹)

۱۸) هڪڙي دفعي يحيي جا شاگرد ۽ فريسي روزا رکن پيا ته ڪي ماڻهو عيسيٰ وٽ آيا ۽ اچي پڇيائونس ته ”يحيي جا شاگرد ۽ فريسي ته روزا رکن ٿا پر اوهان جا شاگرد ڇو نه ٿا روزا رکن؟“ ۱۹) عيسيٰ انهن کي جواب ڏنو ته ”ڇا گهوت جا جاجي روزا رکي سگهندا جڏهن ته گهوت به انهن سان هجي؟ پر ڪو وقت ايندو جڏهن گهوت انهن کان جدا ڪيو ويندو ته پوءِ ان وقت هو به روزا رکندا.“

۲۱) ڪوبه ماڻهو نئين چٽي پراڻي پهرائڻ سان نه ٿو سبي، پر جيڪڏهن ائين ڪندو ته نئين چٽي پراڻي ڪپڙي کي ڦاڙي اجا به وڌو انگهه ڪري وجهندي. ۲۲) ڪوبه تازي انگورن جي رس پراڻن ساندارن ۾ نه ٿو پري، جيڪڏهن ائين ڪندو ته رس ساندارن کي ڦاڙي وجهندي. سو رس ۽ ساندارا ٻئي زبان ٿي ويندا. تازي رس نون ساندارن ۾ پري آهي.“

سبت جي ڏينهن بابت سوال

(متي ۱۲: ۱-۸، لوقا ۶: ۱-۵)

۲۳) هڪڙي سبت جي ڏينهن عيسيٰ ان جي ٻنين مان لنگهي رهيو هو. جيئن ته شاگرد ساڻس گڏ هلن پيا سواهي ان جا سنگ پٽي کائڻ لڳا. ۲۴) تنهن تي فريسين عيسيٰ کي چيو ته ”ڏسوم اوهان جا شاگرد اهو ڪم ڇو ٿا ڪن جيڪو سبت جي ڏينهن تي جائز نه آهي؟“ ۲۵) عيسيٰ چين ته ”ڇا اهو اوهان نه پڙهيو آهي ته دائود ڇا ڪيو هو جڏهن هن کي ۽ سندس ساٿين کي بڪ لڳي هئي ۽ ڪجهه کائڻ لاءِ گهريو هو؟“ ۲۶) هو سردار ڪاهن ابياتر جي ڏينهن ۾ خدا جي گهر ۾ گهڙي ويو. هن اتي نذر جون مانيون پاڻ به کاديون ۽ پنهنجن ساٿين کي به ڏنيون، جيتوڻيڪ اهي مانيون ڪاهن کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي به کائڻ جائز نه هيون. ۲۷) عيسيٰ انهن کي وڌيڪ چيو ته ”سبت ماڻهن لاءِ آهي ۽ نه ماڻهو سبت لاءِ.“ ۲۸) ابن آدم ته سبت جو به مالڪ آهي.“

سڪل هٿ وارو ماڻهو

(متي ۹:۱۲-۱۴، لوقا ۶:۶-۱۱)

۳ ① ان کان پوءِ عيسيٰ عبادت خاني ۾ موٽي ويو جتي هڪڙو سڪل هٿ وارو ماڻهو ويٺل ڏٺائين. ② ڪي ماڻهو انهيءَ تاز ۾ هئا ته عيسيٰ هن کي سبت جي ڏينهن شفا ڏئي ته هو مٿس تهمت هڻن. ③ عيسيٰ سڪل هٿ واري ماڻهو کي چيو ته ”وچ ۾ ٿي بيهر.“ ④ پوءِ ماڻهن کان پڇيائين ته ”سبت جي ڏينهن نيڪي ڪرڻ جائز آهي يا بدعي حياتي بچائڻ جائز آهي يا مارڻ؟“ پر هو ڪجهه به ڪچي نه سگهيا. ⑤ عيسيٰ انهن ڏانهن چوڌاري ڪاوڙ ۾ ڏٺو پر ساڳي وقت کيس انهن جي هٿ ۽ هوڏ تي ارمان به ٿيس پئي. پوءِ انهيءَ ماڻهو کي چيائين ته ”هٿ ڊگهو ڪر.“ هن هٿ ڊگهيو ۽ سندس هٿ نيڪ ٿي ويو. ⑥ تنهن تي فريسي جلدي ٻاهر نڪري ويا ۽ هيروديس جي پارٽيءَ جي ميمبرن سان عيسيٰ جي خلاف سازشون ستن لڳا ته ڪيئن کيس ختم ڪجي.

ڍنڍ تي ميڙ

④ عيسيٰ پنهنجن شاگردن سان گڏجي گليل ڍنڍ جي پاسي نڪري ويو ته ماڻهن جو وڏو ميڙ سندس پٺيان آيو. گليل، يهوديه، ⑧ يروشلم، ادوم ۽ اردن جي پريان صور ۽ صيدا جي آسپاس کان به ماڻهن جا وڏا ميڙ وٽس آيا ڇاڪاڻ ته انهن ٻڌو هو ته هو عجيب ڪم ٿو ڪري. ⑨ جيئن ته ماڻهن جو گهڻو گاهت هو تنهنڪري عيسيٰ پنهنجن شاگردن کي چيو ته ”هڪڙي ٻيڙي تيار ڪريو متان ماڻهو مون کي گاهي نه ڇڏين.“ ⑩ هن گهڻن ماڻهن کي چٽايو هو تنهنڪري جن کي به بيماري هئي سي کيس هٿ لائڻ لاءِ ڏاڍا آتا هئا. ⑪ جڏهن پوتن وارا ماڻهو عيسيٰ کي ڏسندا هئا ته پٺ تي ڪري رڙيون ڪري چوندا هئا ته ”تون خدا جو فرزند آهين.“ ⑫ پر عيسيٰ انهن کي سختيءَ سان چينيئي تاڪيد ڪندو هو ته ”مون کي ظاهر نه ڪريو.“

ٻارهن رسولن کي چونڊڻ

(متي ۱۰:۱-۴، لوقا ۶:۱۲-۱۶)

⑬ عيسيٰ هڪڙي جابلو علائقي ۾ ويو ۽ انهن ماڻهن کي گهرايائين

جن کي هو چاهي پيو ۽ اهي وٽس آيا. (۱۴) پوءِ ٻارهن جڻا چونڊيائين جن کي رسول ڪري به ڪوٺيائين. انهن کي چيائين ته ”مون اوهان کي انهيءَ ڪري چونڊيو آهي ته اوهين مون سان گڏ رهو. آءُ اوهان کي ٻاهر به تبليغ ڪرڻ لاءِ موڪليندس. (۱۵) ۽ اوهان کي ماڻهن مان پوتن ڪڍڻ جي اختياري به ڏيندس.“ (۱۶) عيسيٰ جيڪي ٻارهن جڻا چونڊيا اهي هي هئا: شمعون، جنهن کي ”پطرس“ به نالو ڏنائين. (۱۷) زبديءَ جا پٽ يعقوب ۽ يوحنا، جن کي بونرگس يعني ”گجگوڙ جا پٽ“ ڪري سڏيائين. (۱۸) اندرياس، فلپس، برٿلمئي، متي، توما، حلفيءَ جو پٽ يعقوب، ٿڌي، شمعون قومپرست. (۱۹) ۽ يهوداه اسڪريوتي، جنهن پوءِ دغا ڪري جهلايس.

عيسيٰ ۽ بعل زبول

(متي ۲۲: ۲۲-۳۲، لوقا ۱۱: ۱۴-۲۳، ۱۰: ۱۲)

(۲۰) پوءِ عيسيٰ گهر آيو. اتي ايتري ته خلق اچي مڙي جو کيس ماني ڪاٺڙ جي وانڌڪائي به نه ملي. (۲۱) جڏهن سندس ماڻهن اهو ٻڌو تڏهن هو کيس هٿ ڪرڻ لاءِ نڪتا، ڇاڪاڻ ته ماڻهو سمجهن پيا ته عيسيٰ چريو آهي.

(۲۲) ڪي شريعت جا عالم جي يروشلم کان آيا هئا، تن پڻي چيو ته ”عيسيٰ ۾ بعل زبول آهي ۽ انهيءَ ئي پوتن جي سردار جي مدد سان هو پوتن کي ماڻهن مان ڪڍي ٿو.“ (۲۳) تنهن تي عيسيٰ ماڻهن کي پاڻ وٽ گهرائي ڪي مثال ٻڌايا ته ”ڪيئن شيطان، شيطان کي ڪڍندو؟ (۲۴) جيڪڏهن ڪنهن بادشاهت ۾ ڦٽهڙو پوندو ته اها جاءِ ڪري نه سگهندي ۽ (۲۵) جيڪڏهن ڪنهن گهر ۾ ڏڦيڙ پوندو ته اهو گهر به هلي نه سگهندو. (۲۶) سو جيڪڏهن شيطان پاڻ پنهنجي خلاف ٿي بيهندو ۽ ڏڦيڙ وجهندو ته بيهي نه سگهندو ۽ تباھ ٿي ويندو.

(۲۷) ڪوبه ماڻهو ايسٽائين طاقتور شخص جي گهر ۾ گهڙي سندس ملڪيت ڦري نه سگهندو جيستائين پهرين ان طاقتور شخص کي نه ٻڌندو ۽ تنهن کان پوءِ ئي هن جو گهر ڦريندو.

(۲۸) آءُ اوهان کي ٻڌايان ٿو ته جيڪي به گناهه ماڻهن ڪيا هوندا ۽ ڪفر جون ڳالهيون ڪيون هوندا، تن سڀ هنن کي بخش ٿي سگهن ٿيون. (۲۹) پر جيڪو به پاڪ روح جي خلاف ڪفر ڪندو، تنهن کي ڪڏهن به

بخش نه ڪيو ويندو اٿلندو ابدي گناهه جو ڏوهاري ٿيندو. (۳۰) عيسيٰ اهو انهيءَ ڪري چيو جو ڪن پئي چيو ته ”هن ۾ پوت آهي.“

عيسيٰ جي ماءُ ۽ ڀائر

(متي ۱۲: ۴۶-۵۰، لوقا ۸: ۱۹-۲۱)

(۳۱) ايتري ۾ عيسيٰ جي ماءُ ۽ ڀائر اچي پهتا ۽ ٻاهر بيهي عيسيٰ کي پاڻ وٽ گهرائڻ لاءِ سڏيائون. (۳۲) جيڪي ميٽر عيسيٰ جي چوگرد وينا هئا تن کيس ٻڌايو ته ”ڏسوم اوهان جي ماءُ ۽ ڀائر ٻاهر بيٺا اوهان کي سڏين ٿا.“ (۳۳) هن پڇين ته ”منهنجي ماءُ ۽ ڀائر ڪير آهن؟“ (۳۴) پوءِ جيڪي اتي سندس چوڌاري وينا هئا تن ڏانهن نظر ڦيرائي چوڻ لڳو ته ”اجهه هيءُ آهي منهنجي ماءُ ۽ اجهه هي آهن منهنجا ڀائر“ (۳۵) ڇاڪاڻ جو جيڪو به خدا جي مرضي موجب هلندو سو منهنجو ڀاءُ ۽ پيءُ آهي.“

بج چٽڻ واري جو مثال

(متي ۱۳: ۱-۹، لوقا ۸: ۴-۸)

۴ (۱) عيسيٰ وري ڍنڍ جي ڪناري تي تعليم ڏيڻ لڳو. سندس چوڌاري ايترا ته ماڻهو اچي مڙيا جو هو پاڻ ڍنڍ ۾ هڪڙي ٻيڙيءَ ۾ چڙهي ويٺو ۽ ٻي ساري خلق ڪناري تي بيٺي رهي. (۲) عيسيٰ انهن کي ڪيترين ئي ڳالهين سیکارڻ لاءِ مثال پئي ڏنا ۽ تعليم ڏيندي چيائين (۳) ته ”ٻڌو هڪڙو هاري بج چٽڻ ويو. (۴) بج چٽيندي ڪي داڻا رستي تي ڪريا ۽ پڪي اچي انهن کي چڱي ويا. (۵) ڪي داڻا ٽڪرائي زمين تي ڪريا جتي گهڻي مٽي نه هئي سو سلا جلدي اڀريام ڀري مٽي نه هئڻ ڪري (۶) جڏهن سج اڀريو ته لهسجي ويا. ڇاڪاڻ ته انهن کي پاڙ نه هئي تنهنڪري سڪي ويا. (۷) ڪي داڻا ڪانڊيرن ۾ ڪريا. ڪانڊيرا مٽي اڀريا ته انهن کي اُسرڻ نه ڏنائون ۽ انهن ڪوبه ڦر نه ڏنو. (۸) ڪي داڻا پليءَ زمين تي ڪريا. اهي انگور يا اڀريا ۽ ڦر جهليائون ڪن ۾ تيهه داڻا ڪن ۾ سٺ داڻا ته ڪن ۾ سوڏاڻا به ڦر هو.“ (۹) عيسيٰ چيو ته ”جنهن کي ڪن آهن سو پلي ٻڌي.“

مثالن جو مطلب

(متي ۱۰:۱۳-۱۷، لوقا ۹:۸-۱۰)

⑩ عيسيٰ جڏهن نويڪلو ٿيو ته سندس پوئلڳن ۽ ٻارهن شاگردن گڏجي مثالن بابت سوال ڪيس. ⑪ هن انهن کي چيو ته ”اوهان کي خدا جي بادشاهت جي گُجهه جي سمجهه ڏني ويئي آهي. پر جيڪي منهنجا پوئلڳ نه آهن تن کي سڀ ڳالهيون مثالن سان ٻڌائجڻ ٿيون. ⑫ ته جيئن:

’اهي نهاريندي نهاريندي به نه ڏسن

ٻڌندي ٻڌندي به نه سمجهن

ته متان انهن جون دليون

خدا جي طرف ڦري پون

۽ هو کين بخشي ڇڏي.“

ٻج ڇڻڻ واري جي مثال جي سمجهاڻي

(متي ۱۳:۱۸-۲۳، لوقا ۸:۸-۱۵)

⑬ پوءِ عيسيٰ انهن کان پڇيو ته ”ڇا اوهين هي مثال نه ٿا سمجهو؟ ته پوءِ اوهين ٻين مثالن جو مطلب ڪيئن سمجهندا؟ ⑭ ٻج ڇڻيندڙ خدا جو ڪلام پوکي ٿو. ⑮ ڪنهن وقت ڪلام رستي تي ڪري ٿو، يعني اهي ماڻهو جيڪي ڪلام ٻڌن ٿا پر جيئن ئي اهي ٻڌن ٿا ته شيطان جلدي اچي انهن جي دلين مان ڇڻيل ٻج ڪڍي وٺي ٿو. ⑯ ٻيا ماڻهو ان ٻج جي مثل آهن جيڪو ٽڪرائي زمين تي ڪريو، يعني اهي ڪلام ٻڌن ٿا ۽ جلدي خوشيءَ سان قبول ڪن ٿا. ⑰ پر اهو انهن جي دلين ۾ پاڙ نه ٿو هڻي ۽ گهڻو وقت جتاءُ نه ٿو ڪري. سو جڏهن ڪا مصيبت يا تڪليف ڪلام جي ڪري اچين ٿي ته اهي جلدي ڦري وڃن ٿا. ⑱ ٻيا ماڻهو ان ٻج جي مثل آهن جيڪو ڪانڊيرن ۾ ڪريو، يعني اهي ڪلام ته ٻڌن ٿا. ⑲ پر دنيا جو فڪر دولت جو فریب ۽ ٻين شين جون خواهشون سندن دل ۾ گهڙي ڪري ڪلام کي گهڻو ڇڏين ۽ انهن ۾ ڦر نه ٿو پڇي. ⑳ ٻيا ماڻهو ان ٻج جي مثل آهن جيڪو پليءَ زمين تي ڪريو، يعني اهي ڪلام ٻڌن ٿا ۽ قبول ڪن ٿا. پوءِ اهي ٽيهوٽو، سئوٽو ۽ سئوٽو ڦر جهلين ٿا.“

ڏيئو ڍڪڻ هيٺان رڪڻ

(لوقا ۱۶:۸-۱۸)

① عيسىٰ وڌيڪ چين ته ”چا اوھين ڏيئو ٻاري ڍڪڻ يا ڪٽوليءَ جي هيٺان رڪڻ لاءِ آئيندا آھيو؟ نہ پر اھو ڏيائين تي رڪڻ لاءِ آئيندا آھيو ② چالاڪ جو اھڙي ڪا بہ شيءِ لڪل نہ آھي جيڪا ظاھر نہ ٿئي ۽ اھڙي ڪا بہ ڍڪيل نہ آھي جا پڌري نہ ٿئي. ③ جيڪڏھن اوھان کي ڪن آھن تہ پلي ٻڌو.“

④ عيسىٰ اھو بہ چين ته ”جيڪي ڪجھہ ٻڌو ٿا تنھن تي ڌيان ڏيو چالاڪ جو جنھن ماڻي سان اوھين ماڻي ڏيندا تہ ساڳي ماڻي سان اوھان کي بہ ماڻجي ملندو پر ان کان بہ وڌيڪ ملندو. ⑤ چالاڪ جو جنھن وٽ آھي تنھن کي وڌيڪ ڏنو ويندو ۽ جنھن وٽ ڪجھہ بہ نہ آھي تنھن کان اھو بہ ڪسيو ويندو جو ڪجھہ بہ هن وٽ آھي.“

ٻج پوکڻ جو مثال

⑥ عيسىٰ ٻڌايو ته ”خدا جي بادشاھت ان ماڻھوءَ مثل آھي، جيڪو پنھنجي ٻنيءَ ۾ ٻج چٽي ٿو. ⑦ هورات جو سمھي ٿو ۽ ڏينھن جو جاڳي ٿو ۽ اھڙيءَ طرح تہ ٻج ڦٽي هلي ٿو جو هن کي ان جي خبر ئي نہ ٿي پوي. ⑧ زمين پاڻھي ئي فصل ڏئي ٿي، پھريائين سلوم پوءِ سنگ ۽ ان کان پوءِ سنگ ۾ داڻا ٿين ٿا. ⑨ پر جڏھن فصل پڄي تيار ٿئي ٿو تڏھن هو هڪدم انھيءَ ۾ ڏاڻو وجهي ٿو، چالاڪ جو لاٻاري جو وقت اچي ويو آھي.“

سرنھن جي داڻي جو مثال

(متي ۱۳:۱۳-۳۱، لوقا ۱۸:۱۳-۱۹)

⑩ عيسىٰ چيو ته ”اسين خدا جي بادشاھت کي چا سان پيڻيون ۽ ان کي سمجھائڻ لاءِ اسين ڪھڙو مثال ڏيون؟ ⑪ اھا سرنھن جي داڻي مثل آھي، جيڪو پوکڻ وقت سڀني کان ننڍو آھي، ⑫ پر پوکڻ کان پوءِ اڀري سڀني ٻوٽن کان وڌي وڃي ٿو ۽ ايڏيون تہ وڏيون تاريون ٿو جھلي جو پکي سندس تارين ۾ واھيرو ڪن ٿا.“

۲۱:۴ مت ۱۵:۵، لو ۱۱:۳۳ ۲۲:۴ مت ۲۶:۱۰، لو ۱۲:۲

۲۴:۴ مت ۲:۷، لو ۶:۳۸ ۲۵:۴ مت ۱۲:۱۳، ۲۹:۲۵، لو ۱۹:۲۶

۲۹:۴ يوا ۳:۱۳

۳۲) اهڙن ڪيترن ئي مثالن سان عيسيٰ انهن کي خدا جو ڪلام
 ٻڌائيندو رهيو ته جيئن اهي سمجهي سگهن. ۳۳) هو مثالن کان سواءِ انهن
 سان نه ڳالهائيندو هو، پر جڏهن شاگردن سان اڪيلائپ ۾ هوندو هو ته کين
 سڀني ڳالهين جو مطلب سمجهائيندو هو.

طوفان کي بند ڪرڻ

(متي ۸: ۲۳-۲۵، لوقا ۸: ۲۲-۲۵)

۳۵) انهيءَ ساڳئي ڏينهن شام جو عيسيٰ پنهنجن شاگردن کي چيو ته
 ”هلو ته ڏيندو جي هنن پر هلون.“ ۳۶) تنهن تي انهن خلق کي اتي ڇڏيو ۽
 انهيءَ ٻيڙيءَ ۾ چڙهي ويٺا جنهن ۾ عيسيٰ اڳي ئي ويٺل هو ۽ کيس پاڻ سان
 کنيائون. ٻيون ٻيڙيون به انهيءَ ٻيڙيءَ سان گڏ هيون. ۳۷) پوءِ هڪڙو وڏو طوفان
 آيو ۽ لهرن ٻيڙيءَ تي اهڙو ته سٽڪو لائي ڏنو جو ٻيڙي پاڻيءَ سان ڀرجي ٻڏڻ
 لڳي. ۳۸) عيسيٰ ٻيڙيءَ جي پاڇيل تي وهائي کي تڪ ڏيئي ستو پيو هو ته
 شاگردن اچي کيس جاڳايو ۽ چيائونس ته ”اي استاد! اسين مرڻ تي آهيون.
 ڇا اوهان کي ڪو خيال ئي نه ٿو ٿئي؟“ ۳۹) تنهن تي عيسيٰ اُٿيو ۽ واٽ کي
 چيٺيائين ۽ پاڻيءَ جي لهرن کي حڪم ڪيائين ته ”مانيون ٿيو.“ طوفان
 بيهجي ويو ۽ بلڪل ٽاپر ٿي ويئي. ۴۰) پوءِ عيسيٰ انهن کي چيو ته ”اوهين
 ڇو ٿا ڊڄو؟ ڇا اوهان کي اڃا تائين مون تي ايمان نه آهي؟“ ۴۱) پر اهي
 ڏاڍا ڊڄي ويا ۽ هڪٻئي کان پڇڻ لڳا ته ”هي ڪير آهي جو هوا ۽ پاڻي
 به هن جو حڪم مڃين ٿا؟“

پوت ورتل ماڻهو کي شفا ڏيڻ

(متي ۸: ۲۸-۳۲، لوقا ۸: ۲۶-۲۹)

۵) هو ڏيندو جي بيءَ پر گراسينين جي علائقي ۾ اچي پهتا. ۲) اڃا عيسيٰ
 ٻيڙيءَ تان لٿوئي مس ته هڪڙو پوت ورتل ماڻهو غارن واري قبرستان مان
 نڪري اچي ساڻس مليو. ۳) هو قبرن ۾ رهندو هو. هن کي زنجيرن سان به
 ڪو ٻڌي نه ٿي سگهيو. ۴) ڇالاءِ جو هن کي ڪيترائي دفعا نيٺن ۽ زنجيرن
 ۾ ٻڌو ويو هو پر هن انهن زنجيرن کي ٽوڙي ۽ نيٺن کي پڇي پرزا ڪري
 ڇڏيو هو ۽ ڪوبه مٿس قابو پئجي نه ٿي سگهيو. ۵) هو رات ڏينهن قبرن ۽
 ٽڪرن ۾ رڙندو ورتندو هو ۽ پاڻ کي رتوڇاڻ ڪندو هو.

۶) هن عيسيٰ کي پري کان ڏسي ورتو ۽ پڇي اچي سندس پيرن تي
 ڪري پيو. ۷) وڏي واڪي رڙ ڪري چيائين ته ”اي عيسيٰ خدا تعاليٰ جا

فرزند! تنهنجو مون سان ڪهڙو واسطو آهي؟ آءُ تو کي منٿ ٿو ڪريان ته خدا جي واسطي مون کي عذاب نه ڏي.“ ⑧ ڇالاءِ جو عيسيٰ کيس چئي رهيو هو ته ”اي پوت! هن ماڻهوءَ مان ٻاهر نڪري اچ.“ ⑨ عيسيٰ پڇيس ته ”تنهنجو نالو ڇا آهي؟“ ماڻهوءَ جواب ڏنو ته ”منهنجو نالو لشڪر آهي، ڇالاءِ جو اسين گهڻا آهيون.“ ⑩ هن ليلائيندي چيو ته ”اسان کي هن علائقي مان تڙي نه ڪڍ.“

⑪ نڪر جي پاسي ۾ هڪ وڏو سوئرن جو ڍڻ چري رهيو هو. ⑫ عيسيٰ کي پوتن منٿ ڪئي ته ”مهرباني ڪري اسان کي موڪل ڏيو ته سوئرن ۾ گهڙي وڃون.“ ⑬ عيسيٰ انهن کي موڪل ڏني ۽ پوت ماڻهوءَ مان نڪري سوئرن ۾ گهڙي ويا. ٻه هزار سوئرن جو سڄو ڍڻ نڪر جي چوٽيءَ تان هيٺ ڌوڪيندو وڃي ڍنڍ ۾ پيو ۽ سوئر ٻڏي مئا.

⑭ جيڪي ماڻهو سوئرن جو ڍڻ چاري رهيا هئا، سي پڇي ويا ۽ وڃي شهر ۽ بهراڙيءَ ۾ اها خبر ٻڌايائون. ماڻهو هن واقعي کي ڏسڻ لاءِ نڪري آيا. ⑮ هو عيسيٰ وٽ آيا ۽ ڏنائون ته جنهن ماڻهوءَ ۾ پوتن جو لشڪر هو سو اتي ويٺو آهي ۽ ڪپڙا پيل اٿس ۽ پوري هوش ۾ آهي. تنهن تي سڀئي ڊڄي ويا. ⑯ جن اهورنگ اکين سان ڏٺو هو تن کين پوتن ۽ سوئرن بابت سڄي ڳالهه ڪري ٻڌائي. ⑰ تنهن تي انهن عيسيٰ کي منٿ ڪري چيو ته ”مهرباني ڪري اسان جي علائقي مان هليا وڃو.“

⑱ جڏهن عيسيٰ ٻيڙيءَ ۾ چڙهيو پئي ته جنهن ماڻهوءَ ۾ اڳ پوت هئا تنهن اچي منٿ ڪيس ته ”مون کي به پاڻ سان وٺي هلو.“ ⑲ پر عيسيٰ کيس اجازت نه ڏني ۽ اٿلندو چيائينس ته ”گهر مائٽن ڏانهن موٽي وڃ ۽ وڃي انهن کي ٻڌاءِ ته خداوند تو لاءِ ڇا ڪيو ۽ ڪيتري قدر هو تو تي مهربان رهيو.“ ⑳ تنهن تي اهو ماڻهو هليو ويو ۽ وڃي دڪاپلس ۾ خبرون ڪيائين ته عيسيٰ هن لاءِ ڇا ڪيو ۽ جن به اهو ٻڌو ته حيران ٿي ويا.

يائرس جي ڌيءَ کي جيئرو ڪرڻ ۽ هڪ عورت کي شفا ڏيڻ

(متي ۹:۱۸-۲۶، لوقا ۸:۴۰-۵۶)

㉑ عيسيٰ جڏهن ٻيڙيءَ ۾ چڙهي وري ٻيءَ ڀيري موٽيو ته ڍنڍ جي ڪنڌيءَ تي ماڻهن جو وڏو ميڙ ڦري آيس. ㉒ يهودين جي مقامي عبادت خاني جو يائرس نالي هڪڙو سردارم عيسيٰ کي ڏسي سندس پيرن تي ڪري پيو. ㉓ کيس ڏاڍيون آزيون نيزاريون ڪري چوڻ لڳو ته ”منهنجي ننڍي ڌيءَ مرڻ تي آهي، مهرباني ڪري هلي هٿ گهمايوس ته چڱي پلي ٿئي ۽ بچي پوي.“ ㉔ تنهن

تي عيسيٰ ان سان گڏجي هليو ته هڪٿرو وڏو ميٽر سندس پٺيان هلڻ لڳو ۽ ماڻهو عيسيٰ تي ڳاهت پئي ٿيا.

- (۲۵) اتي هڪڙي عورت هئي، جنهن کي ٻارهن ورهين کان رت پيو ايندو هو. (۲۶) جيتوڻيڪ هن ڪيترن طبيبن کي پاڻ ڏيکاريو هو، ۽ جيڪا به پنهنجي ميڙي چونڊي هيس سا سڀ خرچ ڪري ڇڏي هئائين ۽ کيس ذري جو به فائدو ڪونه پيو هو، پر اٽلندو وڌيڪ عليل ٿيندي پئي ويئي. (۲۷) جڏهن انهيءَ عورت عيسيٰ بابت ڳالهيون ٻڌيون ته ميٽر سان گڏجي سندس پٺيان آئي ۽ عيسيٰ جي ڪپڙن کي هٿ لڌائين، (۲۸) ڇالاءِ جو هو دل ۾ چوي پيئي ته ”جيڪڏهن مون رڳو سندس ڪپڙن کي به هٿ لڌو ته آءُ چاق ٿي وينديس.“
- (۲۹) پوءِ جلد ئي سندس رت وهڻ بند ٿي ويو ۽ هو پاڻ کي تندرست سمجهڻ لڳي. (۳۰) ايتري ۾ عيسيٰ محسوس ڪيو ته ”مون مان قدرت نڪتي آهي.“ سو ميٽر ڏانهن ڦري چيائين ته ”منهنجي دامن کي ڪنهن هٿ لڌو آهي؟“
- (۳۱) تنهن تي سندس شاگردن ورائيس ته ”سائين، ماڻهو اوهان تي پيا ڳاهت ٿين ۽ اوهين چئو ٿا ته ڪنهن مون کي هٿ لڌو آهي.“ (۳۲) پر هو جاچيندو رهيو ته اهو ڪم ڪنهن ڪيو؟ (۳۳) هاڻي ان عورت کي خبر پئي ته ساڻس ڇا ٿيو آهي، سا ٻڌندي ۽ ڏڪندي اچي عيسيٰ جي پيرين پيئي ۽ سڄي ڳالهه ڪري ٻڌايائينس. (۳۴) تنهن تي عيسيٰ کيس چيو ته ”ڏي، تنهنجي ايمان تو کي چٽايو آهي، سو خوش ٿي ۽ هاڻي آزار کان چٽينءَ.“
- (۳۵) عيسيٰ اڃا ڳالهائي رهيو هو ته اوڏي مهل يائرس جي گهران ماڻهو آيا، جن اچي يائرس کي ٻڌايو ته ”تنهنجي ڏي مري ويئي، هاڻي استاد کي وڌيڪ تڪليف نه ڏي.“ (۳۶) عيسيٰ انهيءَ ڳالهه تي ڪوبه ڌيان نه ڏنو، بلڪ يهودين جي عبادت خاني جي سردار کي چيائين ته ”ٻڄ نه رڳو ويساهه رک.“ (۳۷) عيسيٰ پاڻ سان گڏ پطرس، يعقوب ۽ سندس ڀاءُ يوحنا کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي به هلڻ جي اجازت نه ڏني. (۳۸) اهي عبادت گاهه جي سردار جي گهر آيا ۽ عيسيٰ ڏٺو ته گهر ۾ ماتر لڳو پيو آهي، ماڻهو ڏاڍيان روئن ۽ پٺين ٿا پيا. (۳۹) جڏهن عيسيٰ اندر گهڙيو تڏهن انهن کي چيائين ته ”اوهين هل ڇو ٿا ڪريو ۽ ڇو ٿا روئو؟ ڇوڪري مٺي ته ڪانهي پر سٺي پيئي آهي.“ (۴۰) تنهن تي اهي مٿس نٿوليون ڪرڻ لڳا. تنهنڪري هن سڀني کي ٻاهر ڪڍي ڇڏيو. رڳو پنهنجن ساٿين ۽ ڇوڪريءَ جي ماءُ پيءُ کي ساڻ ڪري اندر ويو جتي اها ڇوڪري پيئي هئي. (۴۱) هن ڇوڪريءَ جي هٿ کان وٺي چيو ته ”تليٽا قومي، جنهن جي معنيٰ آهي ته ”آءُ تو کي چوان ٿو ته ’اي ننڍڙي نينگري! اٿ.““ (۴۲) تنهن تي ڇوڪري هڪدم اٿي ڪڙي ٿي ۽ جيئن ته هو ٻارهن

ورھين جي ھئي سو ھلڻ لڳي. ھو ڏاڍا حيران ٿي ويا. (۳) پوءِ عيسيٰ انھن کي سخت تاڪيد ڪيو ته ”اھا ڳالھ ڪنھن سان به نه ڪجو.“ کين چيائين ته ”چوڪريءَ کي کائڻ لاءِ ڪجهه ڏيو.“

عيسيٰ کي نصرت وارن جو نه قبولڻ

(متي ۵۲: ۱۳-۵۸، لوقا ۱۶: ۴-۲۰)

۶ ① عيسيٰ اتان روانو ٿي موٽي پنهنجي شهر ۾ آيو ۽ سندس شاگرد به هن جي پٺيان آيا. (۲) جڏهن سبت جو ڏينهن آيو ته هو عبادت خاني ۾ تعليم ڏيڻ لڳو. گهڻا ماڻهو هن کي ٻڌي عجب ۾ پئجي ويا ۽ چوڻ لڳا ته ”هن اهي ڳالهيون ڪٿان سڪيون آهن؟ اها ڪهڙي دانائي آهي جا کيس ملي آهي؟ هو اهڙا معجزا ڪيئن ٿو ڪري سگهي؟“ (۳) ڇا هي اهو ڊڪڻ نه آهي جو مريم جو پٽ ۽ يعقوب، يوسيس، يهوداه ۽ شمعون جو ڀاءُ آهي؟ ڇا هن جون پيرون هتي نه ٿيون رهن؟“ تنهنڪري هنن عيسيٰ کي قبول نه ڪيو. (۴) عيسيٰ انهن کي چيو ته ”هر نبي پنهنجي وطن، ماڻهن ۽ خاندان کان سواءِ جتي ڪٿي مان پائيندو آهي.“ (۵) عيسيٰ اتي ڪن بيمار ماڻهن جي مٿان هٿ رکي شفا بخشڻ کان سواءِ ٻيو ڪوبه معجزو ڪري نه سگهيو. (۶) انهن جي ايمان جي گهٽتائيءَ تي عيسيٰ کي ڏاڍو عجب لڳو.

عيسيٰ جو ٻارهن شاگردن کي موڪلڻ

(متي ۱۰: ۵-۱۵، لوقا ۹: ۱-۶)

④ پوءِ عيسيٰ چوٿڙي سڀني ڳوٺن ۾ ويو ۽ ماڻهن کي تعليم ڏيڻ شروع ڪيائين. هن پنهنجن ٻارهن ئي شاگردن کي پاڻ وٽ سڏايو ۽ کين ٻن ٻن جي ٽولي ۾ روانو ڪيائين. انهن کي اختياري ڏنائين ته ماڻهن مان پوت ڪڍين. (۸) ۽ کين تاڪيد ڪري چيائين ته ”اوهين پاڻ سان نڪا ماني، نڪو ٻاجڪو، نڪو هڙ ۾ پيسو يا ٻيو ڪجهه کڻجو پر رڳو لٽ سفر ۾ کڻجو. (۹) رڳو چاڪڙيون پائجو ۽ ٻيو ڪوبه فالتو پهراڻ پاڻ سان نه کڻجو.“ (۱۰) عيسيٰ کين اهو به چيو ته ”جتي به وڃو ته ان گهر ۾ ايستائين ٽڪي پئجو جيستائين ان شهر مان روانا نه ٿيو. (۱۱) جيڪڏهن ڪنهن اهڙي هنڌ وڃو جتان جا ماڻهو اوهان کي قبول نه ڪن، ته پوءِ اتان رواني ٿيڻ وقت پنهنجي

١٢ پيرن جي مٿي اتي چنڊي ڇڏجو ته جيئن مٿن شاهدي قائم ٿئي. ” (١٢) پوءِ اهي روانا ٿي ويا ۽ ماڻهن ۾ تبليغ ڪيائون ته ”پنهجن گناهن کان توبه ڪريو.“ (١٣) هنن ڪيترن ئي ماڻهن مان پوت ڪڍيا ۽ گهڻن ئي بيمارن کي زيتون جو تيل مڪي چڱو ڀلو ڪيائون.

يحيٰ بپتسما ڏيڻ واري جو موت

(مٿي ١:١٣-١٢، لوقا ٩:٤-٩)

١٤ گليل جي بادشاهه هيروديس به هي سڀڪجهه ٻڌو پئي، ڇاڪاڻ ته عيسيٰ جي عزت ۽ وقار جي هاڪ هرهند پڪڙجي ويئي هئي. ڪي چون پيا ته ”يحيٰ بپتسما ڏيڻ وارو وري جيئرو ٿيو آهي. تنهنڪري هو اهڙا معجزا ڪري رهيو آهي.“ (١٥) پيا وري چون پيا ته ”هو الياس آهي.“ ڪي چون پيا ته ”هو اڳين نبين جهڙو هڪ نبي آهي.“

١٦ جڏهن هيروديس هي ٻڌو ته چيائين ته ”پوءِ هي يحيٰ بپتسما ڏيڻ وارو آهي. مون ته هن جي سسي لهرائي ڇڏي هئي، پر هو وري جيئرو ٿيو آهي.“ (١٧) هيروديس پاڻ ئي يحيٰ جي گرفتاريءَ جو حڪم ڏنو هو ۽ کيس ٻڌرائي جيل ۾ وڌو هئائين. هن اهو ڪم هيرودياس جي چوڻ تي ڪيو هو، جنهن سان هن شادي ڪئي هئي، جيتوڻيڪ اها سندس ڀاءُ فلپس جي زال هئي. (١٨) يحيٰ هيروديس کي چيو هو ته ”اهو توهان لاءِ جائز نه آهي جو توهين پنهنجي ڀاءُ جي زال سان شادي ڪريو.“ (١٩) تنهنڪري هيرودياس يحيٰ کان نفرت ڪندي هئي ۽ يحيٰ کي مارجائڻ گهري پئي. پر هو ائين ڪري نه ٿي سگهي، ڇاڪاڻ ته هيروديس يحيٰ کان ڊڄندو هو ۽ هن ڄاتو پئي ته يحيٰ هڪ سچاڙ ۽ پاڪ ماڻهو آهي. سو هيروديس کيس بچائيندو رهيو. هيروديس يحيٰ جون ڳالهون ٻڌندو هو، جيتوڻيڪ ٻڌڻ وقت هي ڳالهون کيس پريشان ڪنديون هيون.

٢١ نيٺ هيرودياس کي وجهه ملي ويو. هيروديس پنهنجي جنم جي ڏينهن جي خوشيءَ ۾ اميرن ۾ وڏن جنگي سردارن ۽ گليل جي مکيه ماڻهن جي دعوت ڪئي هئي. (٢٢) هيرودياس جي ڌيءَ پاڻ اندر اچي ناچ ڪري هيروديس ۽ سندس مهمانن کي خوش ڪيو. بادشاهه انهيءَ نينگريءَ کي چيو

١٢ پيرن جي مٿي اتي چنڊي ڇڏجو: ڏسو مٿي ١٠:١٤

١٢:٦ يع ١٤:٥ ١٤:٦-١٥ مت ١٦:١٤ م ٨:٢٨ ل ٩:١٩

١٤:٦-١٨ ل ٣:١٩-٢٠

تہ ”جيڪي گهرڻو اٿئي سو گهر ته ڏيان ۽“ (۲۳) هن قسم کڻي واعدو ڪيس ته ”جيڪڏهن اڌ بادشاهت جو گهرندين ۽ ته به ڏيندوسان ۽.“ (۲۴) تنهن تي هو ٻاهر نڪري ويئي ۽ وڃي پنهنجي ماءُ کان پڇيائين ته ”آءُ ڇا گهران؟“ هن چيس ته ”يحيٰ پتسما ڏيڻ واري جي سسي.“ (۲۵) تنهن تي نينگري جلد ئي موٽي آئي ۽ اچي بادشاهه کي چيائين ته ”مون کي هاڻي جو هاڻي يحيٰ پتسما ڏيڻ واري جي سسي ٿالهه ۾ آڻي ڏيو.“ (۲۶) هن ڳالهه هيروديس بادشاهه کي ڏاڍو مايوس ڪيو. پر هو ڪيس انڪار به ڪري نه ٿي سگهيو ڇاڪاڻ ته هن مهمانن جي روبرو قسم کڻي واعدو ڪيو هو. (۲۷) تنهنڪري بادشاهه چوڊار کي موڪليو ته ”جلدي يحيٰ جي سسي لاهي کڻي اچ.“ چوڊار روانو ٿيو ۽ جيل ۾ وڃي يحيٰ جي سسي لائين. (۲۸) پوءِ هن اها سسي هڪ ٿالهه ۾ رکي نينگريءَ کي ڏني، جنهن اها کڻي پنهنجي ماءُ کي ڏني. (۲۹) جڏهن يحيٰ جي شاگردن هي ٻڌو ته هنن اچي لاش ورتو ۽ ان کي قبر ۾ دفن ڪيائون.

پنج هزار ماڻهن کي ڪارائين

(متي ۱۴:۱۴-۲۱، لوقا ۹:۱۰-۱۷، يوحنا ۶:۱-۱۴)

(۳۰) رسول عيسيٰ وٽ اچي گڏ ٿيا ۽ جيڪي ڪم ڪيا هئا تنهن کي جيڪا تعليم ڏني هئا تنهن جو ڪيس سر بستو احوال ڪري ٻڌايائون. (۳۱) ان وقت ايترا ته ماڻهو اچن پيا جو عيسيٰ ۽ سندس شاگردن کي ماني ڪائڻ جو وقت به نه ٿي مليو. تنهن تي هن انهن کي چيو ته ”هلو ته هتان هلون ۽ ڪنهن اڪيليءَ جاءِ تي هلي اوهين ٿورو وقت آرام ڪريو.“ (۳۲) سو هنن هڪ ٻيڙيءَ ۾ چڙهي ڪنهن نوڪريءَ لاءِ ڏانهن هلڻ شروع ڪيو.

(۳۳) تنهن هوندي به ڪيترن ئي ماڻهن کين ويندو ڏسي سڃاڻي ورتو. سو اهي سڀئي پيرين پيادا شهرن مان نڪري پيا ۽ هنن کان به اڳي انهيءَ جاءِ تي وڃي پهتا. (۳۴) جڏهن عيسيٰ ٻيڙيءَ مان لهي آيو ته ماڻهن جو وڏو ميڙ ڏٺائين تڏهن سندس دل رحم سان پرڃي ويئي، ڇاڪاڻ جو هو نڌڪين رين وانگر هئا. تنهنڪري هو کين گهڻيون ئي ڳالهيون ڪيون سڪارڻ لڳو.

(۳۵) جڏهن سج گهڻو لڙي ويو تڏهن شاگرد گڏجي عيسيٰ وٽ آيا ۽ چيائونس ته ”اڳي ئي دير ٿي ويئي آهي ۽ اسين هتي سج ۾ آهيون.“ (۳۶) سو هنن ماڻهن کي موڪل ڏيو ته اوسي پاسي جي ڳوٺن ۽ واهڻن ۾ وڃي ڪجهه وٺي کائين.“ (۳۷) پر عيسيٰ چين ته ”اوهين ئي هنن کي ڪجهه کائڻ لاءِ ڏيو.“

تڏهن شاگردن پڇيس ته ”ڇا اوهان جي مرضي آهي ته اسين وڃي ٻن سَوَن
 ۱ چانديءَ جي سڪن جي ماني وٺي اچون ۽ هنن کي ڪاريون؟“ (۳۸) تنهن تي
 عيسيٰ ڪانئن پڇيو ته ”وڃي ڏسو ته اوهان وٽ ڪيتريون مانيون آهن؟“ انهن
 وڃي ڏٺو ۽ اچي کيس ٻڌايائون ته ”اسان وٽ پنج مانيون ۽ ٻه مڇيون آهن.“
 (۳۹) پوءِ عيسيٰ شاگردن کي چيو ته ”هنن ماڻهن کي قطار ۾ هيٺ سائي
 گاهه تي وهاريو.“ (۴۰) تنهن تي اهي ماڻهو سو سو ۽ پنجاھه پنجاھه جون توليون
 ٺاهي وٺيا. (۴۱) عيسيٰ پنج مانيون ۽ ٻه مڇيون کڻي هٿن ۾ جهلي آسمان ڏانهن
 نهاريو ۽ انهن ۾ برڪت گهريائين. پوءِ مانين جا ٽڪرا پڇندو شاگردن کي
 ڏيندو ويو ته اهي ماڻهن ۾ ورهائين. هن ٻه مڇيون به انهن سڀني ۾ ورهائون.
 (۴۲) هر هڪ ماڻهو کائي ڏيئي ڪيو. (۴۳) پوءِ شاگردن باقي بچيل مانيءَ ۽ مڇيءَ جون
 ٻارهن ڪاريون پري ڪيون. (۴۴) جن ماني ڪاڏي تن جو تعداد پنج هزار مرد هو.

پاڻيءَ تي پنڌ ڪرڻ

(متي ۲۲:۱۴-۲۳، يوحنا ۶:۱۵-۲۱)

(۴۵) پوءِ عيسيٰ شاگردن کي پيڙيءَ ۾ سوار ڪري زور ڀريو ته ”اوهين
 ڍنڍ جي هُنَ ڀر بيت صيدا شهر ڏانهن وڃو.“ هن ماڻهن جي ميڙ کي به
 موڪل ڏيئي ڇڏي. (۴۶) شاگردن کان موڪلائي پاڻ ٽڪر تي دعا گهرڻ
 ويو. (۴۷) شام جو پيڙي ڍنڍ جي وچ ۾ پهتي ۽ عيسيٰ اڪيلو سڪيءَ تي هو.
 (۴۸) هن ڏٺو ته واءُ سامهون گهلڻ ڪري شاگردن کي پيڙيءَ جي وڃهه هلائڻ
 ۾ تڪليف ٿي ٿي، تنهنڪري هورات جي پوئين پهر پاڻيءَ تي پنڌ ڪندو
 اچي انهن وٽان لنگهيو. (۴۹) پر شاگردن جڏهن کيس پاڻيءَ تي پنڌ ڪندي ڏٺو
 تڏهن سمجهيائون ته ڪو جن آهي، سو وٺي رڙيون ڪرڻ لڳا. (۵۰) چالاڪ جو
 انهن سڀني هن کي ڏٺو ته دهلجي ويا. هُنَ هڪدم ساڻن ڳالهايو ته ”دلجاءِ
 ڪريو آءُ آهيان ڊڄو نه.“ (۵۱) پوءِ عيسيٰ انهن سان گڏ پيڙيءَ ۾ ويٺو ته واءُ
 بيهجي ويو. شاگرد ڏاڍا حيران ٿي ويا. (۵۲) اهي مانين واري ڳالهه نه سمجهي
 سگهيا هئا، چالاڪ جو اها هنن جي دماغ ۾ به نه ويني هئي.

گنيسرت جي بيمارن کي شفا ڏيڻ

(متي ۲۴:۱۴-۲۶)

(۵۳) اهي ڍنڍ پار ڪري اچي گنيسرت جي علائقي ۾ پهتا ۽ پيڙيءَ جا

۱ چانديءَ جي سڪن: انهن ڏينهن ۾ چانديءَ جو هڪ عام سڪو هڪڙي ڏينهن جي
 مزوري هوندي هئي. ڏسو متي ۲۰:۲۰.

پڳه ٻڌي ڇڏيائون. ⑤۴ جيئن ئي پيڙيءَ تان لٿا ته ماڻهن عيسيٰ کي سڃاڻي ورتو. ⑤۵ پوءِ اهي ماڻهو سڄي علائقي ۾ پکڙجي ويا ۽ انهن جتي به ٻڌو ته عيسيٰ آيو آهي اتي انهن پنهنجا بيمار کٽولن تي کڻي پئي آندا. ⑤۶ عيسيٰ ڳوٺن، شهرن ۽ واهڻن ۾ جتي به ويو پئي ته ماڻهن پنهنجا بيمار بازارن ۾ کڻي ٿي رکيا ۽ منٿ ٿي ڪئي ته ”مهرباني ڪري بيمار کي رڳو پنهنجي دامن تي هٿ لائڻ ڏيو.“ پوءِ جن به هٿ لائڻ پئي سي سڀ چڱا پلا ٿي ويا ٿي.

وڏن جون ريتون ۽ رسمون

(متي ۱۵: ۱-۹)

① فريسي ۽ ڪي شريعت جا عالم جيڪي يروشلم کان آيا هئا سي < سڀ عيسيٰ سان اچي مليا. ② انهن ڏٺو ته عيسيٰ جا ڪي شاگرد پليت هڻن يعني اڏڏوتل هڻن سان پاڻي کائين ٿا پيا. ③ جڏهن ته فريسي ۽ سڀ يهودي پنهنجن وڏن جي رسم موجب جيستائين پنهنجا هٿ پنهنجي خاص نموني سان نه ڌوئن تيستائين نه کائيندا آهن. ④ ۽ جڏهن بازار کان اچن تڏهن جيسين نه وهنجن تيسين ڪين کائيندا آهن. انهن وٽ ٻيون به گهڻيون ريتون رسمون آهن جهڙوڪ: پيالن، لوٽن، پتل جي ٿانون ۽ بسترن کي ڌوئڻ. ⑤ سو فريسين ۽ شريعت جي عالمن عيسيٰ کان اچي پڇيو ته ”اوهان جا شاگرد وڏن جي ريتن رسمن موجب چو نه ٿا هلن ۽ پليت هڻن سان چو ٿا ماني کائين؟“ ⑥ تنهن تي عيسيٰ چين ته ”اوهان رياڪارن جي بابت يسعياہ ڪهڙي نه پيشنگوي ڪري ويو آهي ته:

’هيءَ امت پنهنجن چين سان ته مون کي عزت ڏئي ٿي،

پر هنن جي دل مون کي نه ٿي گهري.

④ هو منهنجي عبادت اجائي ٿا ڪن،

چالاڪو هو ماڻهن جا حڪم ائين ٿا سڪارين

جڏهن ته اهي خدا جا حڪم آهن.“

⑧ عيسيٰ وڌيڪ چيو ته ”اوهين خدا جو حڪم ڇڏي انساني ريتن

رسمن ۾ ڦاسي پيا آهيو.“ ⑨ عيسيٰ انهن کي چيو ته ”اوهين پنهنجن ريتن

رسمن کي پوري ڪرڻ خاطر خدا جي حڪمن کي ڪيئن نه پئي پويان

اڇلائي ٿا ڇڏيو. ⑩ چالاڪو موسيٰ فرمايو آهي ته ’پنهنجي ماءُ ۽ پنهنجي

پيءُ جي عزت ڪريو. ۽ جيڪو پنهنجي ماءُ ۽ پيءُ جي گلا ڪري تنهن کي اڻت ماريو وڃي. (۱۱) پر اوهين ماڻهن کي سيکاريو ٿا ته 'جيڪڏهن ڪنهن وٽ ڪا شيءِ آهي جنهن سان هو پنهنجي پيءُ ماءُ جي گهرج پوري ڪري سگهيو ٿي، پر هن اها قربان يعني خدا جي نذر ڪري ڇڏي آهي، (۱۲) ته پوءِ هو ماءُ پيءُ جي گهرج پوري ڪرڻ کان چٽي وڃي ٿو. (۱۳) اهڙي طرح اوهين پنهنجين رستن رستن سان خدا جو ڪلام رد ٿا ڪريو. اهڙي نموني ٻيون به ڪيتريون ئي ڳالهيون آهن جيڪي اوهين ڪريو ٿا."

انسان کي پليت ڪرڻ واريون شيون

(متي ۱۵: ۱۰-۲۰)

(۱۴) عيسيٰ سڄي خلق کي وري پاڻ وٽ سڏي چيو ته "اوهين سڀ منهنجي ڳالهه ٻڌو ۽ سمجهو. (۱۵) ڪابه شيءِ ٻاهران ماڻهوءَ ۾ گهڙي کيس پليت ڪري نه ٿي سگهي، پر جيڪي شيون ماڻهوءَ جي اندر مان ٻاهر نڪرن ٿيون سي کيس پليت ٿيون ڪن. (۱۶) جنهن کي ڪن آهن سو پلي ٻڌي."

(۱۷) جڏهن عيسيٰ ميڙ کي ڇڏي گهر پهتو ته سندس شاگردن انهيءَ مثال بابت پڇيس. (۱۸) تنهن تي عيسيٰ هنن کي چيو ته "اوهين به ڪيترا نه بي سمجهه آهيو جو ايتري به خبر نه ٿي پئيو ته جيڪي ٻاهران انسان ۾ داخل ٿي ٿو سو کيس پليت نه ٿو ڪري، (۱۹) ڇا ڇا جو اهو انسان جي دل ۾ نه ٿو وڃي پر انسان جي پيٽ ۾ ٿو وڃي ۽ اتان آخرڪار ٻاهر نڪريو وڃي." ائين چئي عيسيٰ کائڻ جي سڀني شين کي حلال سڏيو. (۲۰) عيسيٰ چيو ته "جيڪي انسان جي دل مان ٻاهر ٿو نڪري سو ئي کيس پليت ٿو ڪري، (۲۱) ڇا ڇا جو انسان جي دل مان بيچڙا خيال ٿا نڪرن جهڙوڪ: حرامڪاري، چوري، خون، (۲۲) زناڪاري، لالچ، بيچڙائي، نگهي، چڙواڳي، ڪينوم، گلاخوري، مغروري ۽ بيوقوفي. (۲۳) اهي سڀ خرابيون اندر مان ٿيون نڪرن ۽ ماڻهوءَ کي پليت ڪن ٿيون."

هڪ عورت جو ايمان

(متي ۲۱: ۱۵-۲۸)

(۲۴) پوءِ عيسيٰ اتان اٿي صور شهر جي علائقن ڏانهن روانو ٿيو ۽ هڪڙي گهر ۾ گهڙي ويو. هن جي مرضي هئي ته ڪنهن به ماڻهوءَ کي سندس اچڻ جي خبر نه پوي، پر هو لکي نه سگهيو. (۲۵) هڪڙي عورت جنهن جي ننڍڙي ڌيءُ کي پوت هو تنهن کي جڏهن خبر پئي ته اها هڪدم عيسيٰ

وت آئي ۽ اچي پيرين پيس. ②۶ اها عورت يونانڻ هئي ۽ سورفينڪي جي قوم مان هئي. هن عيسيٰ کي منت ڪئي ته ”منهنجي ڌيءَ مان هلي پوت ڪيو.“ ②۷ پر عيسيٰ چيس ته ”پهريائين ٻارن کي ڏي ڪرڻ ڏي، ڇا لاءِ جو اهو واجب نه آهي جو ٻارن جي ماني ڪٿي ڪتن کي اڇلائي ڏجي.“ ②۸ تنهن تي عورت چيس ته ”سائين برابر پر ڪتابه ته دسترخوان وٽان ٻارن جي اوڀر ڪيل مانيءَ جا نڪر کائيندا آهن.“ ②۹ عيسيٰ هن کي چيو ته ”برابرم تنهنجي انهيءَ جواب جي ڪري تنهنجي نياڻيءَ مان پوت نڪري ويو. سو تون پلي گهرو ج.“ ③۰ هو گهر ويئي ۽ ڏٺائين ته سندس ڌيءَ هنڌ تي پيل آهي ۽ پوت بلڪل چڙي ويو هوس.

ٻوڙي ۽ ٻاتي کي شفا

③۱ هاڻي عيسيٰ صور جي حدن مان نڪري صيدا مان لنگهي، دڪاپلس جي حدن جو وچ وٺي گليل جي ڍنڍ تي آيو. ③۲ ماڻهو وٽس هڪڙي اهڙي شخص کي وٺي آيا جو ٻوڙو هو ۽ ڳالهائڻ ۾ به اٽڪ هيس، سو منت ڪيائونس ته ”هن کي پنهنجو هٿ لايو.“ ③۳ عيسيٰ ان کي گوڙ کان پاسيرو وٺي ويو ۽ پنهنجون آڱريون هن جي ڪنن ۾ وڌائين ۽ پنهنجي زبان جي لپ ڪڍي هن جي زبان کي لٽائين. ③۴ پوءِ عيسيٰ آسمان ڏانهن نھاري ٿڌو ساهه پريو ۽ هن کي چيائين ته ”افتح.“ يعني ”کلي پٽم.“ ③۵ ته هڪدم سندس ڪن کلي پيا ۽ هن جي زبان جي تند چڄي پيئي ۽ هو چٽو ڳالهائڻ لڳو. ③۶ پوءِ عيسيٰ انهن ماڻهن کي تاڪيد ڪري چيو ته ”اها ڳالهه ڪنهن سان به نه ڪجو.“ پر جيترو هن وڌيڪ تاڪيد ڪيو هون، اوترو ئي وڌيڪ هنن وڃي اها ڳالهه ماڻهن ۾ پڌري ڪئي. ③۷ سو جن به پئي ٻڌوم تن کي ڏاڍو عجب پئي لڳو ۽ چوڻ لڳا ته ”ڪهڙي نه عجيب نموني سان هو هر هڪ ڪم ڪري ٿو، بلڪ هو ته ٻوڙن کي ٻڌڻ جي ۽ گونگن کي ڳالهائڻ جي به طاقت ٿو ڏئي.“

چار هزار ماڻهن کي ڪارائڻ

(متي ۱۵: ۲۲-۲۹)

① انهن ڏينهن ۾ وري ماڻهن جو ٻيو وڏو ميڙ اچي گڏ ٿيو. انهن جي ڪاٺ لاءِ ڪجهه به ڪونه هو. تنهن تي عيسيٰ شاگردن کي پاڻ وٽ سڏيو ۽ چيائين ته ② ”مون کي هنن ماڻهن لاءِ ڏاڍو ڏک ٿو ٿئي، ڇاڪاڻ ته هي تن ڏينهن کان وٺي مون سان گڏ آهن ۽ هاڻي کين ڪجهه به ڪونهي جو

کٽي کائين. ③ هاڻي جيڪڏهن آءُ انهن کي پنهنجن گهرن ڏانهن بکڻي پيٽ ٿو موڪليان ته اهي رستي تي ساڻا ٿي پوندا، ڇا لاءِ جو انهن مان ڪيترا پري کان آيل آهن. ④ شاگردن ورائيس ته ”هتي سڄ پري ايتري ماني ڪٿان اچي جو هنن ماڻهن جو پيٽ پرڄي؟“ ⑤ عيسيٰ شاگردن کان پڇيو ته ”اوهان وٽ ڪيتريون مانيون آهن؟“ انهن ورائيو ته ”ست.“

⑥ هن ماڻهن کي حڪم ڏنو ته ”زمين تي ويهو.“ پوءِ هن ستن ماني کي کڻي خدا کان انهن ۾ برڪت گهري ۽ ڇيڻي ٽڪر ٽڪر ڪندو شاگردن کي ڏيندو ويو ته انهن جي اڳيان رکندا وڃن ۽ انهن ائين ئي ڪيو. ⑦ انهن وٽ ٿوريون ڪرڙيون به هيون، تن تي به برڪت گهري شاگردن کي ڏنائين ۽ چيائين ته ”اهي به کڻي ماڻهن جي اڳيان رکو.“ ⑧ انهن ته کائي ڏيئي ڪيو پر ٽڪر ڳيا ايترا ته بچيا جو شاگردن ست ڪاريون پري ڪيون. ⑨ اهي اٽڪل چار هزار کن ماڻهو هئا. پوءِ عيسيٰ انهن کي موڪل ڏني ۽ ⑩ پاڻ پنهنجن شاگردن سميت ٻيڙيءَ ۾ چڙهي دلموثا جي علائقي ۾ ويو.

فريسين جو معجزو طلبين

(متي ۱۶:۱-۴)

⑪ فريسي عيسيٰ وٽ آيا ۽ اچي ساڻس بحث ڪرڻ لڳا ۽ کيس آزمائڻ لاءِ چيائون ته ”آسمان مان ڪو معجزو ڏيکار.“ ⑫ تنهن تي هن ٿڌو ساڻهه کڻي چيو ته ”هن زماني جا ماڻهو معجزو چوڻا گهرن؟ آءُ اوهان کي سڄ ٿو چوان ته هن زماني جي ماڻهن کي ڪوبه معجزو نه ڏيکاريو ويندو.“ ⑬ هو انهن کي چڏي موٽي وڃي ٻيڙيءَ ۾ چڙهيو ۽ ڍنڍ جي ٻي ڀر هليو ويو.

فريسين ۽ هيروديس جو خميرو

(متي ۱۶:۵-۱۲)

⑭ شاگردن کي مانيون کڻڻ وسري ويون ۽ ٻيڙيءَ ۾ هڪڙي مانيءَ کان سواءِ انهن وٽ ٻيو ڪجهه به ڪونه هو. ⑮ عيسيٰ چين ته ”ڏسوم خبردار تجوم متان فريسين ۽ هيروديس جي خميري ۾ ڦاسجي پئو.“ ⑯ هو پاڻ ۾ بحث ڪرڻ لڳا ته ”اسان وٽ ته ماني ڪونهي.“ ⑰ عيسيٰ سندن ڳالهه سمجهي ويو ۽ چيائين ته ”چوڻا پاڻ ۾ بحث ڪريو ته اسان وٽ ماني

ڪونهي؟ ڇا اوهين اڃا تائين نه ٿا ڄاڻو ۽ سمجهو؟ ڇا اوهان جا دماغ ايترا چٽ آهن؟ ⑱ ڇا اوهين اکين هوندي به ڏسي نه ٿا سگهو؟ ڇا اوهين ڪنن هوندي به ٻڌي نه ٿا سگهو؟ ڇا اوهان کي ياد نه آهي؟ ⑲ جڏهن مون پنج مانيون پنج هزار ماڻهن کي پڇي ڏنيون ته ان وقت اوهان ڪيتريون ڪاريون اوبر جي بچيل ٽڪرن جون پري ڪنيون هيون؟” انهن جواب ڏنو ته ”پارهن ڪاريون.” ⑳ عيسيٰ وري پڇين ته ”جڏهن مون ست مانيون چئن هزارن ماڻهن ۾ ورهائي پوريون ڪيون هيون ته اوهان ان وقت اوبر جي ٽڪرن جون ڪيتريون ڪاريون پري ڪنيون هيون؟” انهن جواب ڏنو ته ”ست ڪاريون.” ㉑ عيسيٰ چين ته ”پوءِ اڃا به اوهين نه ٿا سمجهو.”

بيت صيدا ۾ انڌي کي شفا ڏيڻ

⑳ پوءِ هو بيت صيدا ۾ آيا جتي ڪي ماڻهو هڪ انڌي کي عيسيٰ وٽ وٺي آيا ۽ مٿون ڪيائونس ته ”هن کي هٿ لايو.“ ㉒ عيسيٰ انهي انڌي ماڻهو کي هٿ کان وٺي ڳوٺ کان ٻاهر وٺي ويو. هن انڌي ماڻهو جي اکين تي لپ لائي پنهنجا هٿ سندس اکين تي رکيا ۽ پڇيائينس ته ”ڇا تون ڪا شيءِ ڏسي سگهين ٿو؟“ ㉓ انڌي ماڻهو مٿي نھاري چيو ته ”مون کي ماڻهو گهمندي نظر اچن ٿا. پراهي وٺن وانگر لڳن ٿا.“ ㉔ تنهن تي عيسيٰ وري پنهنجا هٿ هن جي اکين تي رکيا ته هو چٽائي نھارڻ لڳو ۽ سندس نظر بحال ٿي ويو. هو ڏورانهيون شيون به چٽيون ڏسڻ لڳو. ㉕ پوءِ عيسيٰ کيس حڪم ڏنو ته ”سڌو گھرو ڇو ۽ ڳوٺ ۾ ڪنهن سان به اها ڳالهه نه ڪجانءِ.“

پطرس جو عيسيٰ بابت اظهار

(متي ۱۶: ۱۳-۲۰، لوقا ۹: ۱۸-۲۱)

㉖ پوءِ عيسيٰ ۽ سندس شاگرد قيصر به فلبي جي ڳوٺن ڏانهن ويا. رستي تي هن کائنن پڇيو ته ”ماڻهو منهنجي لاءِ ڇا ٿا چون ته آءُ ڪير آهيان؟“ ㉗ انهن ورائيو ته ”ڪي چون ٿا ته اوهين يحييٰ بپتسما ڏيڻ وارا آهيو ڪي چون ٿا ته اوهين الياس آهيو ۽ ٻيا وري چون ٿا ته اوهين نبين مان ڪوبه هڪ آهيو.“ ㉘ عيسيٰ پڇين ته ”توهين منهنجي لاءِ ڇا ٿا چئو ته آءُ ڪير آهيان؟“ تنهن تي پطرس جواب ڏنس ته ”تون مسيح آهين.“ ㉙ پوءِ عيسيٰ کين تاڪيد

ڪري چيو ته ”اهو ڪنهن کي به نه ٻڌائجو.“

پنهنجي ڏک ۽ موت بابت ٻڌائڻ

(متي ۲۱: ۱۶-۲۸، لوقا ۹: ۲۲-۲۷)

۳۱ عيسيٰ شاگردن کي تعليم ڏيندي چيو ته ”ابن آدم لاءِ ضروري آهي ته هو گهڻيون سختيون سهي. بزرگ سردار ڪاهن ۽ شريعت جا عالم کيس رد ڪندا، ماريندا ۽ نئين ڏينهن تي هو وري جيئرو ٿي اٿندو.“ ۳۲ عيسيٰ هي ڳالهيون کولي کولي چيون. تنهن تي پطرس کيس پاسيرو وٺي ويو ۽ چيائينس ته ”اهڙيون ڳالهيون نه ڪريو.“ ۳۳ عيسيٰ ڦري شاگردن ڏانهن منهن ڪري پطرس کي جهٽڪيو ته ”اي شيطان! منهنجي اکين اڳيان تري وڃ، چالاڪ جو تون خدا وانگر نه پر ماڻهن وانگر سوچين ٿو.“

۳۴ پوءِ عيسيٰ ميڙ کي شاگردن سميت گهرايو ۽ چيو ته ”جيڪڏهن ڪو منهنجي پٺيان هلڻ گهري ٿو ته اهو پنهنجي خوديءَ کي ماري ۽ پنهنجو صليب کڻي منهنجي پٺيان هلي.“ ۳۵ چالاڪ جو جيڪو گهري ته پنهنجي جان بچائي سو اها وڃائيندو پر جيڪو منهنجي واسطي ۽ منهنجي خوشخبريءَ جي واسطي پنهنجي جان وڃائيندو سو اها بچائيندو. ۳۶ ماڻهو کي انهيءَ مان ڪهڙو فائدو جو هو سڄي دنيا ته هٿ ڪري پر پنهنجي جان وڃائي. ۳۷ ماڻهو پنهنجي جان وري حاصل ڪرڻ لاءِ ڪجهه به ڏيئي نه ٿو سگهي. ۳۸ جيڪڏهن ڪو هن بي ايمان ۽ بچڙي زماني ۾ مون کان ۽ منهنجي ڪلام کان شرمائيندو ته ابن آدم به ان کان شرمائيندو. جڏهن هو پنهنجي پيءُ جي جلوي ۾ پاڪ ملائڪن سان گڏ ايندو.“

۹ ۱ عيسيٰ کين چيو ته ”آءُ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته هتي ڪي اهڙا شخص به بيٺل آهن جيڪي جيستائين خدا جي بادشاهت کي قدرت سان ايندي نه ڏسندا تيستائين ڪڏهن به موت جو ذائقو نه چڪندا.“

عيسيٰ جو نوراني صورت ۾ بدلجي پوڻ

(متي ۱۷: ۱۷-۱۳، لوقا ۹: ۲۸-۳۶)

۲ ۲ چمن ڏينهن کان پوءِ عيسيٰ پاڻ سان گڏ پطرس، يعقوب ۽ يوحنا کي هڪ مٿانهين جبل تي وٺي ويو. تڏهن انهن جي ڏسندي ڏسندي عيسيٰ جي

صورت بدلجي پيئي. ③ سندس پوشاڪ اهڙي سفيد تجليدار ٿي پيئي جو جيڪر دنيا جو ڪوبه ڌوپي پوشاڪ اهڙي سفيد ڪري نه سگهي. ④ پوءِ انهن موسيٰ ۽ الياس کي ڏٺو جيڪي عيسيٰ سان ڳالهيون ڪري رهيا هئا. ⑤ تنهن تي پطرس عيسيٰ کي چيو ته ”سائين، اها اسان جي خوش نصيبي آهي جو اسين هتي آهيون. اسين هتي ئي تنبو هڪ اوهان لاءِ هڪ موسيٰ لاءِ ۽ هڪ الياس لاءِ ٿا ڪٿي ڪوڙيون.“ ⑥ پطرس کي خبر نه پئي پوي ته هو ڇا پيو چوي، چوڻه هو ۽ ٻيا شاگرد ڏاڍا ڊڄي ويا هئا. ⑦ ايتري ۾ هڪڙي ڪڪر اچي هنن جي مٿان چانو ڪئي ۽ انهيءَ ڪڪر مان هڪ آواز آيو ته ”هي منهنجو هڪڙو ئي پيارو فرزند آهي ۽ هن جي ڌيان سان ٻڌو.“ ⑧ هنن جلدي هيڏانهن هوڏانهن نهاريو، پر کين عيسيٰ کان سواءِ اتي ٻيو ڪوبه نظر نه آيو. ⑨ جيئن هو جبل تان هيٺ لٿا ته عيسيٰ تاڪيد ڪين ته ”جيڪو ڪجهه ڏٺو اٿو سو تيسائين ڪنهن کي به نه ٻڌائجو جيستائين ابن آدم موت کان پوءِ وري جيئرو نه ٿئي.“ ⑩ انهن عيسيٰ جو حڪم ته مڃيو پر پاڻ ۾ هن معاملي تي بحث ڪرڻ لڳا ته ”موت کان پوءِ جيئرو ٿيڻ جو مطلب ڇا آهي؟“ ⑪ شاگردن کانس پڇيو ته ”شريعت جا عالم ڇو ٿا چون ته پهريائين الياس جو اچڻ ضروري آهي؟“ ⑫ تنهن تي عيسيٰ چيو ته ”برابرم اهو پهريائين ايندو ۽ هر هڪ شيءِ تيار ڪندو ته پوءِ صحيفي ۾ ڇو لکيل آهي ته ’ابن آدم گهڻيون سختيون سهندو ۽ ڏڪاريو ويندو؟‘“ ⑬ آءُ اوهان کي ٻڌايان ٿو ته الياس اچي چڪو، پر ماڻهن کي جيئن وڻيو تيئن ئي ساڻس سلوڪ ڪيائون، جيئن هن بابت صحيفي ۾ لکيل آهي.“

هڪڙي چوڪر مان پوت ڪڍڻ

(متي ۱۷: ۱۴-۲۱، لوقا ۹: ۳۷-۴۳)

⑭ جڏهن اهي موتي ٻين شاگردن سان ملڻ آيا ته انهن جي چوڌاري ماڻهن جو هڪ وڏو ميڙ ڏٺائون، جن سان شريعت جا ڪي عالم بحث ڪري رهيا هئا. ⑮ عيسيٰ کي ڏسڻ شرط اهو سارو ميڙ ڏاڍي عجب ۾ پئجي ويو ۽ انهن خوشيءَ وچان ڊوڙي وڃي سندس استقبال ڪيو. ⑯ عيسيٰ انهيءَ ميڙ کان پڇيو ته ”اوهين منهنجي شاگردن سان ڪهڙيءَ ڳالهه تي بحث ڪري رهيا هئا؟“ ⑰ تنهن تي ميڙ مان هڪڙي ماڻهو ورائيو ته ”اي استاد! مون پنهنجو پٽ اوهان وٽ آندو هو، ڇا لاءِ جو منجهس هڪ پوت

آهي ۽ ڳالهائي به نه ٿو سگهي. (۱۸) جڏهن به پوت وٺيس ٿو ته کيس پت تي ڪيرائي ٿو ۽ وات مان گف ڪڍيس ٿو ان وقت ڏند ڪرڻي ٿو ۽ بدن به سينجي سيخ ٿي وڃينس ٿو. مون اوهان جي شاگردن کي چيو ته 'هن مان اهو پوت ڪڍو.' پر اهي ڪڍي نه سگهيا. (۱۹) عيسيٰ چيو ته "اي بي يقين قوم! آءُ اوهان سان ڪيستائين هوندس ۽ ڪيستائين آءُ اوهان جا ڏک سهندس؟ هاڻي چوڪري کي مون وٺي اچو." (۲۰) انهن چوڪري کي وٺس آندو. جڏهن پوت عيسيٰ کي ڏنو تڏهن هن چوڪري کي ڏاڍو جهنجهوڙيو ۽ چوڪرو پت تي ڪري لپٽڙڙ لڳو ۽ وات مان گف پئي وهيس. (۲۱) عيسيٰ پٺس کان پڇيو ته "گهڻن ڏينهن کان هن جو هي حال آهي؟" هن جواب ڏنو ته "ننڍي هوندي کان ئي وٺي. (۲۲) پوت چوڪري کي مارڻ جي ڪوشش به پئي ڪئي آهي، چوٽه ڪيترائي دفعا کيس باهه ۽ پائيءَ ۾ اڇلايو اٿس. هاڻي اسان تي ڪو رحم ڪريو ۽ اسان جي مدد ڪريو جيڪڏهن توهين ڪري سگهو ٿا." (۲۳) عيسيٰ هن کي چيو ته "اوهان جي لفظن 'جيڪڏهن ڪجهه ڪري سگهو ٿا' جو مطلب ڇا آهي؟ جيڪو به ايمان آڻي ٿو سو سڀ ڪجهه ڪري سگهي ٿو." (۲۴) تنهن تي چوڪري جي پيءُ واکو ڪري چيو ته "آءُ ايمان آڻيان ٿو پر جيڪڏهن منهنجو ايمان ڪامل نه آهي ته مدد ڪريو."

(۲۵) عيسيٰ ڏٺو ته ميڙ پيڙ ڪندو ٿو اچي، سو پوت کي حڪم ڏنائين ته "اي ٻوڙا ۽ گونگا پوت! آءُ تو کي حڪم ٿو ڏيان ته چوڪري مان هڪدم نڪري وڃ ۽ وري ڪڏهن به موٽي نه اچجانءِ." (۲۶) تنهن تي پوت رڙيون ڪري چوڪري کي ڏاڍو جهنجهوڙي منجهائڻس نڪري ويو ۽ چوڪرو مڙدي جهڙو ٿي پيو. گهڻن ته ائين پئي سمجهيو ته هو مري ويو. (۲۷) پر عيسيٰ کيس هٿ کان وٺي اُٿاريو ته هو اُٿي بيٺو.

(۲۸) جڏهن عيسيٰ گهر پهتو ته سندس شاگردن اڪيلائيءَ ۾ پڇيس ته "اسين هن پوت کي ڇو کين ڪڍي سگهياسين؟" (۲۹) عيسيٰ ورائيو ته "دعا کان سواءِ ٻي ڪنهن به نموني اهڙي پوت کي ڪڍي نه سگهيو آهي."

پيو دفعو پنهنجي موت بابت ٻڌائڻ

(متي ۲۲:۱۷-۲۳، لوقا ۹:۲۳-۴۵)

(۳۰) هو اتان اٿي هليا ۽ سڄي گليل منجهان گذري ويا. عيسيٰ جي مرضي نه هئي ته سندس اچڻ جي ڪنهن کي به خبر پوي. (۳۱) چالاڪيءَ جو هن پنهنجن شاگردن کي تعليم ڏني پئي ته "ابن آدم ماڻهن جي حوالي ڪيو

ويندوم جيڪي کيس ماريندا ۽ ٽئين ڏينهن تي هو وري جيئرو ٿي اٿندو.“
 (۳۲) اهي سمجهي نه سگهيا ته هن تعليم جو مطلب ڇا آهي ۽ اهي کائڻس
 پيڻ کان به ڊڄن پيا.

وڏو ڪير؟

(متي ۱:۱۸-۵، لوقا ۹:۴۶-۴۸)

(۳۳) اهي ڪفرناحور ۾ آيا. پوءِ جڏهن عيسيٰ پنهنجن شاگردن سان گڏ
 هڪڙي گهر ۾ ويٺو هو تڏهن کائڻ پچيائين ته ”رستي تي اوهان هڪڙي
 ڳالهه تي بحث پئي ڪيو؟“ (۳۴) پر هنن ڪچيو ئي ڪين، ڇاڪاڻ ته رستي تي
 هنن پاڻ ۾ هن ڳالهه تي بحث پئي ڪيو ته سڀ کان وڏو ڪير آهي. (۳۵) عيسيٰ
 ويهي رهيو ۽ ٻارهن ئي شاگردن کي سڏي چيائين ته ”جيڪڏهن ڪو اڳيان
 ٿيڻ گهري، ته هو سڀني کان پويان ٿي ۽ سڀني جو نوڪر ٿي.“ (۳۶) هن انهن
 جي اڳيان هڪڙو ٻار کڻي بيهاريو ۽ کيس پاڪر پائي شاگردن کي چيائين ته
 (۳۷) ”جيڪو منهنجي ڪري هنن ٻارن مان ڪنهن به هڪڙي کي قبول ٿو
 ڪري، تنهن ڄڻ مون کي قبول ڪيو ۽ جنهن مون کي قبول ڪيو، تنهن نه
 رڳو مون کي پر ان کي به قبول ڪيو جنهن مون کي موڪليو آهي.“

مخالف ۽ طرفدار ڪير؟

(لوقا ۹:۴۹-۵۰)

(۳۸) يوحنا عيسيٰ کي چيو ته ”اي استاد! اسان هڪ اهڙو ماڻهو ڏٺو،
 جيڪو اوهان جي نالي تي پوت ڪڍي رهيو هو ۽ اسان هن کي منع ڪئي،
 ڇاڪاڻ جو هو اسان جي ٽولي مان نه هو.“ (۳۹) تنهن تي عيسيٰ چين ته ”هن
 کي منع نه ڪريو، ڇاڪاڻ جو اهڙو ڪوبه ماڻهو ڪونهي جيڪو منهنجي نالي
 تي معجزو ڪري ۽ پوءِ سگهو ئي منهنجي گلا ڪري سگهي.“ (۴۰) جيڪو
 به اسان جي خلاف نه آهي سو اسان سان آهي. (۴۱) آءُ اوهان کي ٻڌايان ٿو ته
 جيڪو اوهان کي پاڻيءَ جو پيالو انهيءَ لاءِ ٿو پياري ته اوهين مسيح جا آهيو،
 تنهن کي پنهنجو اجر ضرور ملندو.“

۲۴:۲۲ لو ۲۵:۹ مت ۲۶:۲۰-۲۷:۲۳، مر ۱۰:۴۳-۴۴، لو ۲۶:۲۲

۲۷:۹ مت ۳۰:۱۰، لو ۱۶:۱۰، يو ۱۳:۲۰، ۴۰:۹ مت ۳۰:۱۲، لو ۱۱:۲۳

۴۱:۹ مت ۴۲:۱۰

گمراهه ڪرڻ واري جي سزا

(متي ۶:۱۸-۹، لوقا ۱۱:۱-۲)

۴۲ ”هي ننڍڙا ٻار جن جو مون تي ايمان آهي، تن مان ڪنهن هڪ کي به جيڪڏهن ڪو گمراهه ڪندو، تنهن لاءِ چڱو ته ائين ٿيندو ته پنهنجي گچيءَ ۾ جنڊ جو پٿر وجهي سمنڊ ۾ ٽپو ڏيئي ٻڏي مري. (۴۳) جيڪڏهن تنهنجو هٿ تو کي گمراهه ڪري، ته پنهنجو اهو هٿ ڪپي ڇڏڻ چوڻهه پنهنجي هٿن سان جهنم جي هميشه ٻرندڙ باهه ۾ پوڻ کان اهو بهتر آهي ته ٽنڊي هٿ سان جنت ۾ داخل ٿين. (۴۴) جيڪڏهن تنهنجو پير تو کي گمراهه ڪري ته اهو پير ڪپي ڇڏڻ چوڻهه جهنم ۾ پنهنجي پيرن سان داخل ٿيڻ کان اهو بهتر آهي ته جنت ۾ منڊو وڃين. (۴۵) جيڪڏهن تنهنجي اک تو کي گمراهه ڪري ته اها اک ڪڍي ڇڏڻ چوڻهه ٻن اکين سان جهنم ۾ وڃڻ کان اهو بهتر آهي ته تون ڪاٿوئي خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿين. (۴۶) چالاڪو جهنمين کي ڪيئن ان هميشه کائيندا رهن ٿا ۽ اتي باهه هميشه ٻرندي رهي ٿي.

۴۹ سڀڪو باهه سان سلوٽو ڪيو ويندو. (۵۰) لوڻ ته چڱو پر جيڪڏهن لوڻ مان سواد نڪري وڃي ته کيس چا سان وري سلوٽو ڪري سگهيو؟ پاڻ ۾ لوڻ رکوءَ هڪٻئي سان صلح ۾ رهو.“

طلاق بابت تعليم

(متي ۱۰:۱۹-۱۲، لوقا ۱۶:۱۸)

۱ عيسيٰ اتان اٿي اردن درياءَ جي ٻي ڀيڙ ۾ يهوديه جي حدن ۾ آيو. وري به ماڻهن جا ميڙ هن وٽ گڏ ٿيڻ لڳا ۽ پنهنجي دستور موجب هو انهن کي تعليم ڏيڻ لڳو.

۲ ڪي فريسي وٽس آيا ۽ کيس آزمائش جي خاطر سوال پڇيائون ته ”ٻڌاءِ ته ڪنهن ماڻهوءَ کي پنهنجي زال کي طلاق ڏيڻ جائز آهي يا نه؟“

۱ ڪن ترجمن ۾ هي آيت به شامل آهي: (۴۴) چالاڪو جهنمين کي ڪيئن ان هميشه کائيندا رهن ٿا ۽ اتي باهه هميشه ٻرندي رهي ٿي.

۲ ڪن ترجمن ۾ هي آيت به شامل آهي: (۴۶) چالاڪو جهنمين کي ڪيئن ان هميشه کائيندا رهن ٿا ۽ اتي باهه هميشه ٻرندي رهي ٿي.

③ عیسیٰ جواب ۾ پڇین ته ”اوهان کي موسیٰ ڪهڙو حڪم ڏنو آهي؟“
 ④ انهن چيو ته ”موسیٰ اجازت ڏني آهي ته طلاق نامو لکي ڪڍي سگهوس
 ٿا.“ ⑤ عیسیٰ چيو ته ”موسیٰ اوهان کي هي حڪم انهيءَ لاءِ ڏنو، ڇاڪاڻ جو
 هن کي اوهان جي سخت دليءَ جي خبر هئي. ⑥ پر دنيا جي خلقت کان وٺي
 خدا هنن کي نر ۽ مادي ڪري پيدا ڪيو آهي. ④ تنهنڪري مرد پنهنجي
 ماءُ پيءُ کي ڇڏي پنهنجي زال سان گڏجي رهندو. ⑧ ۽ ٻه جسم گڏجي
 هڪ ٿي ويندا. پوءِ اهي ٻه نه پر هڪ آهن. ⑨ سو جن کي خدا ملايو آهي
 تن کي ماڻهو جدا نه ڪري.“

⑩ پوءِ جڏهن هو گهر موٽي آيا ته شاگردن عیسیٰ کان ان بابت پڇيو.
 ⑪ عیسیٰ کين ورائيو ته ”جيڪو ماڻهو پنهنجي زال کي طلاق ڏيئي ٻي زال
 پرڻجي ٿو، تنهن ڄڻ زنا ڪئي. ⑫ ۽ اهڙيءَ طرح جيڪڏهن ڪا زال پنهنجي
 مڙس کان طلاق وٺي ڪنهن ٻئي سان پرڻجي ٿي، تنهن زال به ڄڻ زنا ڪئي.“

ننڍڙن ٻارن سان پيار

(متي ۱۹:۱۳-۱۵، لوقا ۱۸:۱۵-۱۷)

⑬ ڪن ماڻهن ننڍڙا ٻار عیسیٰ وٽ آندا ته هو انهن تي هٿ رکي پر
 شاگردن انهن کي چيڻيو. ⑭ جڏهن عیسیٰ اهو ڏٺو ته ڪاوڙجي پيو ۽
 پنهنجن شاگردن کي چيائين ته ”ٻارن کي مون وٽ اچڻ ڏيو ۽ انهن کي نه
 جهليو، ڇاڪاڻ جو خدا جي بادشاهت اهڙن جي ئي آهي. ⑮ آءُ اوهان کي سچ
 ٿو ٻڌايان ته جيستائين ڪو خدا جي بادشاهت هڪ ننڍي ٻار وانگر قبول نه
 ڪندو، تيستائين اهو ان ۾ داخل نه ٿيندو.“ ⑯ پوءِ ٻارن کي هنج ۾ کڻي
 انهن جي مٿان هٿ رکيائين ۽ کين دعا ڪيائين.

شاهوڪار ۽ خدا جي بادشاهت

(متي ۱۹:۱۶-۲۰، لوقا ۱۸:۱۸-۳۰)

⑰ جيئن عیسیٰ رستي سان ويو پئي ته هڪ ماڻهو وٽس پڇندو آيو ۽
 هن عیسیٰ جي اڳيان گوڏا کوڙي پڇيو ته ”اي نيڪ استاد! آءُ ڇا ڪريان
 جو دائمي زندگي حاصل ڪريان؟“ ⑱ عیسیٰ چيس ته ”تون مون کي

۴:۱۰ شر ۱:۲۴-۴، مت ۳۱:۵ ۶:۱۰ پيد ۲:۵، ۲:۵

۸:۷-۸ پيد ۲۴:۲ ۱۲-۱۱:۱۰ مت ۳۲:۵، ۱ کر ۱۰:۱۱-۱۱

۱۵:۱۰ مت ۳:۱۸

نيڪ چو ٿو سڏين؟ خدا اڪيلي کان سواءِ ٻيو ڪوبه نيڪ نه آهي. (۱۹) تو کي ته حڪمن جي خبر آهي ته خون نه ڪرم زنا نه ڪرم چوري نه ڪرم ڪوڙي شاهدي نه ڏي، ٺڳي نه ڪر ۽ پنهنجي پيءُ ماءُ جي عزت ڪر. (۲۰) تنهن تي انهيءَ ماڻهوءَ جواب ڏنو ته ”استادم انهن حڪمن تي ته آءٌ ننڍي هوندي کان ئي وٺي عمل ڪندو ٿو رهان.“ (۲۱) عيسيٰ هن کي چتائي ڏنو ۽ ساڻس پيار ڪيو ۽ چيائين ته ”تو پر اڃا هڪڙي شيءِ جي گهٽتائي آهي. وڃ ۽ وڃي پنهنجو سڀڪجهه وڪڻي اهي پيسا غريبن ۾ خيرات ڪر ته بهشت ۾ تو کي خزانو ملندو. پوءِ اڃ ۽ منهنجو پوئلڳ ٿي.“ (۲۲) اهو ماڻهو هن ڳالهه تي ڏاڍو ڪومائجي ويو ۽ ڏک ۾ هليو ويو ۽ چالاءِ جو هو وڏو شاهوڪار ماڻهو هو.

(۲۳) عيسيٰ چوڌاري ڏسي پنهنجن شاگردن کي چيو ته ”شاهوڪار ماڻهو ڪهڙي نه مشڪلات سان خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿيندا.“ (۲۴) هنن لفظن تي شاگرد حيران ٿيا. سو عيسيٰ هنن کي وري چيو ته ”اي منهنجا ٻارو! خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿيڻ ڏاڍو ڏکيو آهي.“ (۲۵) اٺ جو سئيءَ جي پاڪي مان لنگهڻ سولو آهي، پر شاهوڪار ماڻهو جو خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿيڻ اولو آهي.“ (۲۶) تنهن تي شاگرد ڏاڍا حيران ٿي ويا ۽ پاڻ ۾ هڪٻئي کان پڇڻ لڳا ته ”پوءِ ڪير بچي سگهندو؟“ (۲۷) عيسيٰ انهن ڏانهن چتائي ڏنو ۽ چيائين ته ”اها ڳالهه ماڻهن کان ٿي نه ٿي سگهي، پر خدا ڪري سگهي ٿو، چالاءِ جو خدا هر شيءِ تي قادر آهي.“

(۲۸) پوءِ پطرس چيو ته ”ڏسوم اسان سڀڪجهه ڇڏي اوهان جي پٺيان لڳا آهيون.“ (۲۹) تنهن تي عيسيٰ چيو ته ”برابرم پر آءٌ اوهان کي هيءَ ڳالهه ٻڌايان ٿو ته جيڪو به منهنجي ۽ منهنجي خوشخبريءَ جي ڪري پنهنجو گهر ڀائر، پيرون، ماءُ، پيءُ، ٻار يا ٻنيون ڇڏيندو (۳۰) ته ان کي هن دنيا ۾ گهڻو ڪجهه ملندو، جيئن ته سئوڻا گهر، ڀائر، پيرون، مائرون، ٻار ۽ ٻنيون. پر اهي ڏکڻ سان ملنديون ۽ آخرت ۾ کيس دائمي زندگي به ملندي.“ (۳۱) پر ڪيترائي جيڪي هاڻي اڳيان آهن سي پويان ٿيندا ۽ ڪيترائي جيڪي هاڻي پويان آهن سي اڳيان ٿيندا.“

ٽيون دفعو پنهنجي موت بابت ٻڌائڻ

(متي ۲۰: ۱۷-۱۹، لوقا ۱۸: ۳۱-۳۴)

۳۲) اهي يروشلم ڏانهن رستو وٺيو پئي ويا. عيسيٰ شاگردن جي اڳيان وڃي رهيو هو. اُهي ڏاڍا پريشان هئا ۽ جيڪي سندن پٺيان هئا تن کي وري اچي خوف ورتو. هڪ دفعو وري عيسيٰ ٻارهن ئي شاگردن کي هڪ پاسي وٺي ويو ۽ جيڪي ساڻس ٿيڻو هو سي سڀ ڳالهين ٻڌايائين. ۳۳) عيسيٰ چين ته ”هاڻي اسين يروشلم ڏانهن هلي رهيا آهيون، جتي ابن آدم سردار ڪاهنن ۽ شريعت جي عالمن جي حوالي ڪيو ويندو. اهي مٿس موت جي فتويٰ جاري ڪندا ۽ کيس غير قومن جي حوالي ڪندا. ۳۴) اهي مٿس چٿرون ڪندا، کيس ٽڪون ۽ چمبڪ هڻندا ۽ کيس قتل ڪري ڇڏيندا ۽ ٽئين ڏينهن تي هو وري جيئرو ٿي اٿندو.“

يعقوب ۽ يوحنا جو عرض

(متي ۲۰: ۲۰-۲۸)

۳۵) پوءِ زبديءَ جا پٽ يعقوب ۽ يوحنا عيسيٰ وٽ آيا ۽ چيائونس ته ”اي استاد! اسين چاهيون ٿا ته توهين اسان جي لاءِ ڪجهه ڪريو.“ ۳۶) عيسيٰ انهن کي چيو ته ”اوهين مون کان پنهنجي لاءِ ڇا ٿا ڪرائڻ گهرو؟“ ۳۷) انهن چيو ته ”اسين چاهيون ٿا ته جڏهن اوهين پنهنجي بادشاهت جي جلوي سان تخت تي ويهو تڏهن اوهين اسان کي اجازت ڏيو ته هڪٿرو اوهان جي ساڃي ۽ پيو اوهان جي کاٻي پاسي ويهي.“ ۳۸) عيسيٰ انهن کي چيو ته ”اوهين نه ٿا ڄاڻو ته اوهين ڇا گهري رهيا آهيو؟ ڇا اوهين اهو پيالو پي سگهندا جيڪو مون کي پيڻو آهي؟ ڇا اوهين اهڙي بپتسما وٺي سگهندا جهڙي نموني مون کي وٺي آهي؟“ ۳۹) انهن چيو ته ”هائو ائين ڪري سگهون ٿا.“ تنهن تي عيسيٰ انهن کي چيو ته ”بيشڪ اوهين به اهو پيالو پيئندا جيڪو مون کي پيڻو آهي ۽ اوهين به اها بپتسما وٺندا جيڪا مون کي وٺي آهي. ۴۰) پر منهنجي ساڃي ۽ کاٻي پاسي ويهارڻ اهو منهنجي اختيار ۾ نه آهي، بلڪ انهن جڳهن تي انهن کي ئي ويهاريو ويندو جن جي لاءِ اهي تيار ڪيون ويون آهن.“

۴۱) جڏهن ٻين ڏهن شاگردن اها ڳالهه ٻڌي ته اهي يعقوب ۽ يوحنا تي ڪاوڙيا. ۴۲) عيسيٰ انهن سڀني کي پاڻ وٽ سڏيو ۽ چيو ته ”اوهان کي خبر

آهي ته جيڪي قومن جا سردار ٿا سڏائين ۽ ماڻهن تي حڪم ٿا هلائين، تن مٿان وري سندن اميرن کي اختيار حاصل آهي. (۴۳) پر اوهان ۾ ائين نه آهي. اوهان ۾ جيڪو وڏو ٿيڻ چاهي ته اهو اوهان جو نوڪر ٿي، ۽ جيڪو اوهان ۾ اڳيان ٿيڻ گهري ته اهو سڀني جو غلام ٿي. (۴۴) چالاڪيءَ جو ابن آدم به انهيءَ لاءِ نه آيو آهي ته پيا سندس خدمت ڪن، پر پاڻ ٻين جي خدمت ڪري ۽ گهڻن جي چوٽڪاري جي لاءِ پنهنجي جان قربان ڪري ڇڏي.

انڌي بارتلمي کي سڄو ڪرڻ

(متي ۲۰:۲۹-۳۴، لوقا ۱۸:۳۵-۴۳)

(۴۵) پوءِ اهي يريحو شهر ۾ آيا. عيسيٰ جڏهن يريحو شهر مان پنهنجن شاگردن ۽ ماڻهن جي هڪ ميڙ سان لنگهي رهيو هو ته رستي تي هڪ انڌو فقير پني رهيو هو جنهن جو نالو بارتلمي هو يعني ”تمائي جو پٽ.“ (۴۶) جڏهن هن عيسيٰ ناصريءَ کي لنگهندي ٻڌو ته رڙ ڪري چيائينس ته ”اي عيسيٰ ابن داوود! مون تي رحم ڪريو.“ (۴۷) ڪيترن ئي هن کي چڙب ڏيئي چيو ته ”ماٺ ڪر.“ پر هن تيئن وٺي ڏاڍيون رڙيون ڪري چيو ته ”اي ابن داوود! مون تي رحم ڪريو.“ (۴۸) تنهن تي عيسيٰ بيهي رهيو ۽ چيائين ته ”هن کي سڏيو.“ سو انهن انڌي ماڻهوءَ کي سڏيو ۽ چيائونس ته ”تسلي ڪر ۽ اٿي هل جو هو تو کي سڏي ٿو پيو.“ (۴۹) تڏهن هن پنهنجو ڪپڙو اٿي ڦٽي ڪيو ۽ اٿي عيسيٰ وٽ آيو. (۵۰) عيسيٰ پڇيس ته ”تون ڇا ٿو چاهين ۽ آءُ تنهنجي لاءِ ڇا ڪريان؟“ انڌي ورائيو ته ”اي سائين! آءُ چاهيان ٿو ته مون کي وري ديد ملي.“ (۵۱) عيسيٰ چيس ته ”وڃ، تنهنجي ايمان تو کي سڄو ڪيو آهي.“ هڪدم هو ڏسن وائسڻ لڳو ۽ عيسيٰ جي پٺيان رستو وٺي هليو.

يروشللم ۾ شان سان داخل ٿيڻ

(متي ۲۱:۱-۱۱، لوقا ۱۹:۲۸-۳۰، يوحنا ۱۲:۱۲-۱۹)

(۱) جيئن هو يروشلم جي ويجهو زيتون جي ٽڪر تي بيت فگهه ۽ بيت عنيا هڪ ڳوٺن وٽ آيا، تڏهن عيسيٰ پنهنجن شاگردن مان ٻن کي موڪليو. (۲) ۽ چيائين ته ”سامهون واري ڳوٺ ۾ وڃو ۽ جيئن ان ڳوٺ ۾ ويندؤ ته اُتي هڪ ڪوڏڙو ٻڌل ڏسندؤ، جنهن تي اڃا ڪنهن به سواري

نه ڪئي هوندي. انهيءَ کي چوڙي هيڏانهن ڪاهي اچوم (۳) ۽ جيڪو به توهان کان پڇي ته چوڻا چوڙيو ته چئجوس ته سائينءَ کي انهيءَ جي ضرورت آهي ۽ هو جلد ئي واپس ڏياري موڪليندو. (۴) هو هليا ويا ۽ ڪوڏڙي کي گهٽيءَ ۾ هڪڙي دروازي جي ٻاهران ٻڌل ڏنائون ۽ جيئن چوڙيائون پئي (۵) ته جيڪي اُتي بيٺا هئا تن مان ڪن انهن کي چيو ته ”هي ڇا ٿا ڪريو ۽ ڪوڏڙي کي چوڻا چوڙيو؟“ (۶) تنهن تي انهن ائين ئي جواب ڏنو جيئن عيسيٰ کين ٻڌايو هو. تڏهن انهن موڪل ڏنن. (۷) اُهي ڪوڏڙي کي عيسيٰ وٽ ڪاهي آيا ۽ انهيءَ تي پنهنجا ڪپڙا وڌائون. پوءِ عيسيٰ ان تي چڙهي ويٺو. (۸) ڪيترن ماڻهن پنهنجا پهراڻ رستي تي وڇائي ڇڏيا ۽ ٻين وري ٻنين مان وٺڻ جون تاريون آڻي پڪيڙي ڇڏيون. (۹) ماڻهو جيڪي اڳيان ۽ پٺيان آيا پئي تن واکا ڪري چيو پئي ته:

”واکاڻ خدا جي آهي.

سگورو آهي اهو.

جيڪو خداوند جي نالي تي اچي ٿو.

(۱۰) سگوري آهي اها ايندڙ بادشاهت.

جيڪا اسان جي ابي دائود جي آهي.

عرش عظيم ۾ خدا جي واکاڻ.“

(۱۱) عيسيٰ يروشلم ۾ داخل ٿيو. هو هيڪل ۾ ويو، جتي چوڌاري نظر ڦيرائي هر هڪ شيءِ کي ڏٺائين. پر جيئن ته ڏينهن ڪافي لڙي چڪو هو، تنهنڪري هو پنهنجن ٻارهن شاگردن سان بيت عنياه ڏانهن هليو ويو.

انجیر جي وڻ کي پارائو

(متي ۲۱: ۱۸-۱۹)

(۱۲) ٻئي ڏينهن تي جڏهن هو بيت عنياه کان موٽي رهيا هئا ته عيسيٰ کي بڪ لڳي. (۱۳) هن پري کان هڪ انجیر جو وڻ ڏٺو جيڪو پنن سان ڍڪيل هو. انهيءَ ڪري هو اُن وڻ ۾ انجیر ڳولڻ ويو ته شايد ڪجهه ملي سگهي، پر هو اچي ڏسي ته وڻ ۾ رڳو پن ئي پن آهن، ڇاڪاڻ ته انجیرن جي مند نه هئي. (۱۴) تنهن تي عيسيٰ انجیر جي وڻ کي چيو ته ”اڄ کان پوءِ وري ڪڏهن به ڪو تو مان انجیر نه لهندو.“ سندس شاگردن اهو ٻڌي ورتو.

عيسي جو هيڪل ۾ وڃڻ

(متي ۱۲:۲۱-۱۷، لوقا ۱۹:۴۵-۴۸، يوحنا ۲:۱۳-۲۲)

۱۵) جڏهن اُهي يروشلم ۾ پهتا ته عيسيٰ هيڪل ۾ ويو ۽ اُتي جيڪي واپار ۽ ڏيٽي لپي ۾ رُڌل هئا تن کي اتان ڌڪي ڪڍڻ لڳو ۽ صرافن جا صندل ۽ ڪبوتر وڪڻڻ وارن جون صندليون اونڌيون ڪري ڇڏيائين. ۱۶) ۽ ڪنهن کي به هيڪل مان سامان کڻي وڃڻ نه ڏنائين. ۱۷) پوءِ عيسيٰ ماڻهن کي تعليم ڏني ته ”چاهو لکيل نه آهي ته ’منهنجو گهر سڀني قومن لاءِ عبادت جو گهر سڏبو، پر اوهان ان کي ڌاڙيلن جي پاڻاري بڻايو آهي.“

۱۸) سردار ڪاهنن ۽ شريعت جي عالمن جڏهن اهو ٻڌو تڏهن هو موقعي جي تاڙ ۾ هئا ته ڪنهن به طرح عيسيٰ کي ماري ڇڏين. اهي عيسيٰ کان ڊڄن به پيا ڇاڪاڻ ته سڄي خلق هن جي تعليم تي حيران هئي. ۱۹) جڏهن شام ٿي ته عيسيٰ ۽ سندس شاگرد شهر مان نڪري هليا ويا.

انجیر جي وڻ مان سبق

(متي ۲۱:۲۱-۲۲)

۲۰) ٻئي ڏينهن صبح جو سوڀر جيئن هو رستو وٺيو پئي ويا ته انهن اهو انجیر جو وڻ ڏٺو جيڪو چوٽيءَ کان وٺي پاڙ تائين سڪي ويو هو. ۲۱) تنهن تي پطرس کي اها ڳالهه ياد پئي ۽ عيسيٰ کي چيائين ته ”اي سائين! جنهن انجیر جي وڻ کي تو پاراتو ڏنو هو سو سڪي ويو آهي.“ ۲۲) عيسيٰ انهن کي چيو ته ”خدا تي ايمان آيو. ۲۳) آءُ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته جيڪڏهن ڪنهن جي دل ۾ شڪ نه آهي ۽ يقين اٿس ته ’جيئن آءُ چوان ٿو ائين ٿيندو،‘ ته پوءِ جيڪڏهن هو هن جبل کي به چوندو ته ’پنهنجي جاءِ تان هتي وڃي سمنڊ ۾ ڪر،‘ ته اهو به وڃي سمنڊ ۾ ڪرندو. ۲۴) تنهنڪري آءُ اوهان کي ٻڌايان ٿو ته جڏهن اوهين دعا گهرو ٿا ۽ جنهن شيءِ لاءِ گهرو ٿا ته يقين ڪريو ته اها اوهان کي ملي ويئي آهي ۽ اوهان کي اهوئي ملندو جيڪو اوهين دعا ۾ گهرندا. ۲۵) جڏهن به اوهين دعا گهرڻ لاءِ بيهو ته جڏهن جيڪڏهن اوهان جو ڪنهن تي رنج آهي ته ان کي معاف ڪري ڇڏيو ته اوهان جو پيءُ

جيڪو آسمان ۾ آهي سو به اوهان جا ڏوهه اوهان کي بخشي ڇڏي. "□

عيسيٰ جي اختياريءَ بابت سوال

(متي ۲۳: ۲۱-۲۴، لوقا ۱۰: ۸-۸)

②۷ هو وري يروشلم ۾ موٽي آيا. جيئن عيسيٰ هيڪل ۾ گهميو پئي ته سردار ڪاهن، شريعت جا عالم ۽ بزرگ وٽس آيا ②۸ ۽ پڇيائونس ته "تون ڪهڙي اختياريءَ سان هي ڪم ڪرين ٿو؟ تو کي هن ڪم جي اختياري ڪنهن ڏني آهي؟" ②۹ تنهن تي عيسيٰ انهن کي جواب ڏنو ته "آءُ به اوهان کان هڪ سوال ٿو پڇان ۽ جيڪڏهن اوهان مون کي جواب ڏنو ته آءُ به اوهان کي ٻڌائيندس ته ڪهڙي اختياريءَ سان آءُ هي ڪم ڪريان ٿو. ③۰ مون کي ٻڌايو ته يحيي جي پيٽسما ڪنهن جي طرفان هئي، خدا جي طرفان يا ماڻهن جي طرفان؟" ③۱ تنهن تي اهي پاڻ ۾ بحث ڪرڻ لڳا ته "ڇا چئون؟" جيڪڏهن جواب ۾ 'خدا جي طرفان' چون پيا ته عيسيٰ چوين ها 'ته پوءِ اوهان يحيي تي چو ڪين ايمان آندو؟' ③۲ پر جيڪڏهن 'ماڻهن جي طرفان' چون پيا ته ماڻهن کان کين ڊپ ٿي ٿيو، چو ته ماڻهو يحيي کي سچو نبي ڪري مڃين پيا. ③۳ تنهنڪري انهن عيسيٰ کي جواب ڏنو ته "اسان کي خبر نه آهي." تنهن تي عيسيٰ انهن کي چيو ته "آءُ به نه ٻڌائيندس ته ڪهڙي اختياريءَ سان آءُ هي ڪم ڪريان ٿو."

انگورن جي باغ جي باغائين جو مثال

(متي ۲۱: ۳۳-۴۶، لوقا ۹: ۲۰-۱۹)

① پوءِ عيسيٰ انهن سان مثالن ۾ ڳالهائڻ لڳو ۽ چيائين ته "ڪنهن ماڻهوءَ هڪ انگورن جو باغ لڳايو. انهيءَ جي چوڌاري لوڙهو ڏنائين. رس پيڙي ڪيڏ لاءِ هڪ حوض ٺهرايائين ۽ پھري لاءِ هڪڙو ٺلهه به ٺهرايائين. پوءِ اهو باغ باغائين کي نيڪي تي ڏيئي پاڻ ڪنهن ٻئي ملڪ ڏانهن هليو ويو. ② جڏهن ڊاڪ لهڻ جي مند آئي ته باغائين ڏانهن هڪڙو نوڪر موڪليائين ته ڊاڪ جو پاڻو وٺي اچي. ③ باغائين انهيءَ نوڪر کي مار ڏيئي خالي هٿين روانو ڪري ڇڏيو. ④ تنهن تي هن انهن ڏانهن وري

□ ڪن ترجمن ۾ هي آيت به شامل آهي: ⑤ جيڪڏهن اوهين ٻين کي معاف نه ڪندا ته اوهان جو پيءُ جيڪو آسمان ۾ آهي سو به اوهان جا ڏوهه معاف نه ڪندو.

ٻيو نوڪر موڪليو. باغائين ان نوڪر جو به مٿو ڦاڙي وڌو ۽ جنيون ڪري موڪلي ڇڏيائونس. ⑤ مالڪ وري ٽيون نوڪر موڪليو ته انهن هنن کي ماري وڌو، پر انهن ٻين ڪيترن سان به اهڙيون هلٽون ڪيون، ڪن کي مار ڏنائون ته ڪن کي اقت ماري وڌائون. ⑥ باقي وڃي سڪيلتو پٽ بچيو هوس. تنهن کي سڀني کان پوءِ باغائين ڏانهن موڪليائين، جو پڪ هيس ته هو انهيءَ جي عزت ڪندا. ⑦ پر انهن باغائين پاڻ ۾ صلاح ڪئي ته ”هي مالڪ جو وارث آهي، اچو ته هنن کي ماري ڇڏيون ته پوءِ ملڪيت ئي اسان جي ئي پوندي.“ ⑧ پوءِ انهن هنن کي پڪڙي ماري وڌو ۽ سندس لاش کي باغ جي ٻاهران اڇلائي ڇڏيائون.“

⑨ تنهن تي عيسيٰ پڇين ته ”پوءِ انگورن جي باغ جو مالڪ ڇا ڪندو؟ هو پاڻ ايندو ۽ اچي هنن کي ناس ڪندو ۽ انگورن جو باغ ٻين باغائين جي حوالي ڪندو. ⑩ ڇا اوهان پاڪ لکت ۾ نه پڙهيو آهي؟
’جنهن پٿر کي رازن رد ڪري ڇڏيو،
سو ئي پيڙهه جو پٿر ٿيو.

⑪ اهو خدا جي طرفان ڪيو ويو،

۽ اها اسان لاءِ ڪهڙي نه عجب جهڙي ڳالهه آهي.“

⑫ يهودين جي اڳواڻن عيسيٰ کي گرفتار ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، ڇاڪاڻ جو اهي ڄاڻن پيا ته هي مثال عيسيٰ انهن جي خلاف ٻڌايو هو. پر انهن کي ماڻهن کان ڊپ به ٿيو پئي، تنهنڪري هو کيس ڇڏي هليا ويا.

محصول ڏيڻ بابت سوال

(متي ۱۵:۲۲-۲۶، لوقا ۲۰:۲۰-۲۶)

⑬ ڪي فريسي ۽ ڪي هيروديس جي پارٽيءَ جا ماڻهو عيسيٰ ڏانهن موڪليا ويا ته کيس ڳالهائڻ ۾ ڦاسائين. ⑭ اهي هنن وٽ آيا ۽ چيائونس ته ”اي استاد! اسان کي خبر آهي ته اوهين سچا آهيو ۽ ڪنهن جي پرواهه ڪانه ٿا ڪريو ۽ ڪنهن به ماڻهوءَ جي ظاهري ڏيک وٽي ڌيان نه ٿا ڏيو، پر سچائيءَ سان خدا جو رستو ٿا ڏيکاريو. اسان کي ٻڌايو ته قيصر کي محصول ڏيڻ اسان لاءِ جائز آهي يا نه؟ اسين ان کي محصول ڏيون يا نه؟“ ⑮ عيسيٰ انهن جي چالاڪيءَ کي سمجهي ويو ۽ کين چيائين ته ”اوهين مون کي ڦاسائڻ جي ڪوشش ڇو ٿا ڪريو؟“ پوءِ چيائين ته ”هڪڙو چانديءَ جو سڪو ڪٿي

اچو ته آءُ اُن کي ڏسان. ” ۱۶) اهي وٽس کڻي آيا ۽ عيسيٰ پڇين ته ” هيءُ ڪنهن جي مُهر ۽ اکر آهن؟ ” انهن جواب ڏنو ته ” قيصر جا. ” ۱۷) تڏهن عيسيٰ کين چيو ته ” چڱو جيڪي قيصر جو آهي سو قيصر کي ڏيو ۽ جيڪي خدا جو آهي سو خدا کي ڏيو. ” اهو ٻڌي انهن کي عيسيٰ تي ڏاڍو عجب لڳو.

مرن کان پوءِ جيئري ٿيڻ بابت سوال

(متي ۲۲:۲۳-۳۳، لوقا ۲۰:۲۰-۴۰)

۱۸) پوءِ ڪي صدوقي جن جو عقيدو آهي ته موت کان پوءِ ماڻهو وري جيئرا نه ٿيندا سي عيسيٰ وٽ آيا ۱۹) ۽ چيائونس ته ” اي استاد! اسان جي لاءِ موسيٰ فرمايو آهي ته جيڪڏهن ڪو ماڻهو زال ڇڏي ري اولاد مري وڃي ته هن جو ڀاءُ اها رن زال پرڻجي، ته جيئن سندس ڀاءُ لاءِ اولاد ٿئي. ۲۰) ڪي ست ڀائر هئام پهرين شادي ڪئي ۽ ري اولاد مري ويو. ۲۱) تڏهن ٻئي ان جي رن زال سان شادي ڪئي ۽ اهو به ري اولاد مري ويو ۽ ٽئين به ساڳيءَ طرح اُن سان شادي ڪئي. ۲۲) اهڙيءَ طرح ست ئي ري اولاد مري ويا ۽ آخرڪار اها عورت به مري ويئي. ۲۳) هاڻي ٻڌايو ته جڏهن قيامت ٿيندي ۽ سڀني جيئرا ٿي اٿندا ته اها عورت ڪنهن جي زال ٿيندي ۽ چالا ۽ جو ستن ئي هن سان شادي ڪئي هئي؟ ”

۲۴) عيسيٰ انهن کي چيو ته ” اوهين ڪيترا نه ڀليل آهيو جو نه اوهين پاڪ لکتون ٿا ڄاڻو ۽ نڪي خدا جي قدرت. ۲۵) چالا ۽ جو جڏهن مري ويل جيئرا ٿيندا تڏهن اهي نه پرڻبا ۽ نڪي پرڻابام بلڪ جيئن آسمان ۾ ملائڪ آهن تيئن اهي به هوندا. ۲۶) مري ويلن جي جيئري ٿي اٿڻ بابت اوهان موسيٰ جي صحيفي ۾ پوڙي واري بيان ۾ ڪين پڙهيو آهي ڇا ته ڪيئن خدا موسيٰ سان ڳالهايو ۽ چيائينس ته ” آءُ ابراهيم جو خدام اسحاق جو خدا ۽ يعقوب جو خدا آهيان؟ ” ۲۷) ان جو مطلب آهي ته هو مٿن جو خدا نه پر جيئرن جو خدا آهي، پر اوهين سخت ڀليل آهيو. ”

سڀني کان وڏو حڪم

(متي ۲۲:۳۴-۴۰، لوقا ۱۰:۲۵-۲۸)

۲۸) شريعت جو هڪڙو عالم آيو ۽ هنن کي بحث ڪندو ڏنائين ۽ خبر

پس ته عيسيٰ صدوقين کي سٺو جواب ڏنو آهي. تڏهن عيسيٰ کان پڇيائين ته ”سڀني حڪمن کان وڏو حڪم ڪهڙو آهي؟“ ۲۹ تنهن تي عيسيٰ ورائيو ته ”پهريون وڏو حڪم هي آهي ته ’اي بني اسرائيل! ٻڌم خداوند اسان جو خدا هڪڙو ئي خداوند آهي. ۳۰ تون خداوند پنهنجي خدا کي پنهنجي سڄي دل، پنهنجي سڄي جان، پنهنجي سمجھ ۽ پنهنجي سڄي طاقت سان پيار ڪر. ۳۱ ٻيو حڪم هي آهي ته ’تون پنهنجي پاڙيسريءَ سان پاڻ جهڙو پيار ڪر. انهن ٻن حڪمن کان وڌيڪ ٻيو ڪوبه حڪم ڪونهي.“

۳۲ تنهن تي شريعت جي عالم عيسيٰ کي چيو ته ”استادم واهه جي ڳالهه ڪئي اٿو، بيشڪ خدا هڪڙو ئي آهي ۽ انهيءَ کان سواءِ ٻيو ڪوبه ڪونهي. ۳۳ ضروري آهي ته انسان انهيءَ کي ئي ساريءَ دل سان سڄي سمجھ ۽ سڄي طاقت سان پيار ڪري ۽ پنهنجي پاڙيسريءَ سان به پاڻ جهڙو پيار ڪري. اهو جانورن جي قرباني ڪرڻ يا قربان ڳالهه تي خدا جي خدمت ۾ ٻيون شيون نذر ڪرڻ کان به وڌيڪ سٺو آهي.“

۳۴ عيسيٰ ڏٺو ته هن سياڻپ جو جواب ڏنو آهي. تنهنڪري کيس چيائين ته ”تون خدا جي بادشاهت کان پري نه آهين.“ هن کان پوءِ ڪنهن کي به همت نه ٿي ته عيسيٰ کان وڌيڪ ڪي سوال پڇي سگهي.

مسيح بابت سوال

(متي ۲۲: ۴۱-۴۶، لوقا ۲۰: ۴۱-۴۴)

۴۵ جڏهن عيسيٰ هيڪل ۾ پئي تعليم ڏني ته هن هڪ سوال ڪيو ته ”شريعت جا عالم ڪيئن ٿا چون ته ’مسيح دائود جو اولاد آهي؟‘ ۳۶ دائود ته پاڻ پاڪ روح جي هدايت تي چيو هو ته:

’خداوند منهنجي خداوند کي چيو ته:

تون منهنجي ساڄي پاسي ويهه

جيستائين آءُ تنهنجن دشمنن کي

تنهنجي پيرن هيٺان نه ڪريان.’

۴۶ جيڪڏهن دائود پاڻ هن کي ’خداوند‘ ڪري ٿو سڏي، ته ڪيئن مسيح هن جو اولاد ٿي سگهي ٿو؟“ سڄيءَ خلق عيسيٰ کي خوشيءَ سان ٻڌو.

شريعت جي عالمن خلاف چتاءُ

(متي ۱: ۲۳-۲۶، لوقا ۲۰: ۴۵-۴۷)

④۸ جڏهن هن انهن کي تعليم پئي ڏني ته چيائين ته ”شريعت جي عالمن کان هوشيار تجو جيڪي ڊگها جبا پائي گهمڻ پسند ڪن ٿا، اهي چاهين ٿا ته بازار ۾ ماڻهو کين سلامي ٿين. ④۹ جيڪي عبادت خانن ۾ خاص جايون ۽ مجلسن ۾ مٿانهيون جايون ٿا والارين. ⑤۰ اهي رنزالن جا گهر ڦري ٿا چڏين ۽ ماڻهن جي ڏيکاءُ لاءِ ڊگهيون ڊگهيون نمازون پڙهن ٿا. انهن کي ته ٻين کان به وڌيڪ سزا ملندي.“

رنزال جو چنڊو ڏيڻ

(لوقا ۱: ۲۱-۴)

④۱ عيسيٰ هيڪل جي چنڊي جي پيٽيءَ جي ڀرسان ويهي رهيو ۽ ڏٺائين ته ڪي ماڻهو ان پيٽيءَ ۾ پيسا وجهن پيا ۽ جيڪي دولتمند هئا سي گهڻا پيسا وجهي رهيا هئا. ④۲ ايتري ۾ هڪ غريب رنزال آئي جنهن به ننڍڙا سڪا اچي پيٽيءَ ۾ وڌا. ④۳ تڏهن عيسيٰ پنهنجن شاگردن کي پاڻ وٽ سڏي چيو ته ”آءُ اوهان کي ٻڌايان ٿو ته هن غريب رنزال چنڊي جي پيٽيءَ ۾ سڀني کان وڌيڪ وڌو آهي. ④۴ ڇا لاءِ جو ٻين جيڪي پنهنجي گهرج کان وڌيڪ هون تنهن مان پيٽيءَ ۾ وڌو آهي، پر هن رنزال پنهنجي غربت مان به جيڪو هڙ ۾ هوس سو سڀ وڌائين، يعني ته پنهنجي سموري ڪمائي ڏنائين.“

هيڪل جي برباديءَ بابت اڳڪٿي

(متي ۱: ۲۴-۲، لوقا ۲۱: ۵-۶)

① عيسيٰ جڏهن هيڪل مان ٻاهر نڪتو پئي ته سندس شاگردن مان هڪڙي چيس ته ”اي استاد! ڏسو ته ڪهڙا نه سهڻا پٿر ۽ عمارتون آهن!“ ② تنهن تي عيسيٰ چيس ته ”تون جيڪي هي وڏيون عمارتون ڏسين ٿو تن جو اهو پٿر پٿر تي نه رهندو جو ڊاڻو نه ويندو.“

تڪليفون ۽ تباهيون

(متي ۲۳: ۲۳-۱۴، لوقا ۲۱: ۲۱-۱۹)

③ پوءِ عيسيٰ جڏهن زيتون جي ٽڪر تي هيڪل جي سامهون ويٺو هو تڏهن پطرس، يعقوب، يوحنا ۽ اندرياس هن سان نويڪلائيءَ ۾ اچي

۴) مليا. انهن پڇيو ته ”اسان کي ٻڌايو ته اهي ڳالهون ڪڏهن ٿينديون ۽ هنن واقعن ٿيڻ لاءِ ڪهڙي نشاني ٿيندي، جنهن مان خبر پوي ته برابر وقت اچي پهتو آهي؟“

۵) تنهن تي عيسيٰ انهن کي چوڻ لڳو ته ”خبردار تجوم متان ڪو اوهان کي ٺڳي نه وڃي. ۶) ڪيترائي منهنجي نالي سان ايندا ۽ چوندا ته ’اسين مسيح آهيون‘ ۽ ڪيترن کي ئي ٺڳيندا. ۷) جڏهن اوهين جنگين جون ڳالهون ۽ جنگين جا افواهه ٻڌو تڏهن نه گهٻرائڻجو. اهي ڳالهون ٿينديون ضرور پر اڃا اها پڄاڻي نه آهي. ۸) قوم قوم سان وڙهندي ۽ بادشاهت بادشاهت تي چڙهائي ڪندي. ڪيترن ئي هنڌن تي زلزلا ايندا ۽ ڏڪار پوندا. اهي ڳالهون ته مصيبتن جي شروعات آهن.“

۹) اوهان کي پنهنجي هوشيارِي ڪرڻ کپي، ڇا لاءِ جو اوهان کي گرفتار ڪري ڪورٽن جي حوالي ڪيو ويندو ۽ اوهان کي عبادت خانن ۾ مارڪٽ ڪئي ويندي. منهنجي ڪري اوهان کي حاڪمن ۽ بادشاهن جي اڳيان پيش ڪيو ويندو. اها پل ته انهن تي شاهدي ٿي. ۱۰) سڀني قومن ۾ پهريائين منهنجي خوشخبري جي تبليغ ضرور ڪئي ويندي. ۱۱) جڏهن هو اوهان کي گرفتار ڪن ۽ اوهان کي ڪورٽن جي حوالي ڪن ته وقت کان اڳي ڳڻي نه ڪجو ته اوهان کي ڇا چوڻو آهي. وقت اچڻ تي اوهان کي سڀڪجهه ٻڌايو ويندو. ڇا لاءِ جو جيڪي لفظ اوهين ڳالهائيندا آهي اوهان جا نه پر پاڪ روح جا هوندا. ۱۲) پاڻ پاڻ کي مرائڻ لاءِ گرفتار ڪرائيندو ۽ پيءُ پنهنجي ٻار کي مرائڻ لاءِ گرفتار ڪرائيندو. ٻار پنهنجي پيءُ ماءُ کان ڦري ويندا ۽ انهن کي مرائڻ لاءِ گرفتار ڪرائيندا. ۱۳) منهنجي نالي جي ڪري هرڪو اوهان کان نفرت ڪندو. پر جيڪو اوهان مان توڙ تائين نڀائيندو سو ئي چوٽڪارو حاصل ڪندو.“

دهشتناڪ وقت

(متي ۲۴: ۱۵-۲۸، لوقا ۲۱: ۲۰-۲۴)

۱۴) ”جڏهن اوهين خوفناڪ ۽ نفرت جهڙي شيءِ کي اُتي بيٺل ڏسو جتي اُن شيءِ کي بيهڻ نه گهرجي،“ (جيڪو انهيءَ بابت پڙهي سو ضرور ان تي غور ڪري.) ”تڏهن جيڪي يهوديه ۾ هجن سي جبلن ڏانهن پڄي

۱۵) جيڪو ماڻهو ڪوئي جي ڇت تي هجي سو پنهنجو سامان ڪڍڻ لاءِ گهر ۾ هيٺ نه لهي، ۱۶) ۽ جيڪو ماڻهو ٻنيءَ ۾ هجي سو گهر ڏانهن ڪپڙو ڪڍڻ لاءِ نه موٽي. ۱۷) انهن ڏينهن ۾ جيڪي پيٽ سان هونديون يا جن کي ننڍڙا ٻار ٿڻ تي هوندا تن لاءِ ڪيڏي نه مصيبت ٿيندي. ۱۸) خدا کان دعا گهرو ته شل آهي ڳالهون سياري ۾ نه ٿين. ۱۹) جيڪا مصيبت انهن ڏينهن ۾ ايندي سا اهڙي ته خراب هوندي جو خدا جي دنيا پيدا ڪرڻ کان وٺي اڄ ڏينهن تائين اهڙي مصيبت نه ڪا آئي آهي ۽ نه وري ڪڏهن ايندي. ۲۰) جيڪڏهن خداوند انهن ڏينهن جو مدو نه گهٽائي ها، ته جيڪر ڪوبه نه بچي سگهي ها. پر پنهنجن چونڊيلن جي ڪري انهن ڏينهن جو مدو گهٽائي ڇڏيائين.

۲۱) پوءِ جيڪڏهن ڪو اوهان کي چوي ته 'اِجهو هيڏانهن مسيح آهي' يا چوي ته 'ڏسوم هوڏانهن مسيح آهي' ته ان تي يقين نه ڪجو. ۲۲) چالاڪ جو ڪوڙا مسيح ۽ ڪوڙا نبي ظاهر ٿيندا. اهي نشانين ڏيکاريندا ۽ حيرت جهڙا ڪم ڪندا انهيءَ مقصد لاءِ ته جيڪڏهن ڪانئن ٿي سگهي ته خدا جي چونڊيلن کي به گمراهه ڪن. ۲۳) هوشيار ٿجو آءُ اوهان کي هر ڳالهه وقت کان اڳي ئي ٿو ٻڌايان.

ابن آدم جو اچڻ

(متي ۲۴:۲۹-۳۱، لوقا ۲۱:۲۵-۲۸)

۲۴) ”انهن ڏينهن ۾ مٿين مصيبتن کان پوءِ سج ڪارائجي ويندو ۽ چنڊ پنهنجي روشني نه ڏيندو. ۲۵) تارا آسمان مان ڪرندا ۽ آسماني طاقتون لڏي وينديون. ۲۶) پوءِ ابن آدم ڪڪرن ۾ وڏيءَ قدرت ۽ جلوي سان ايندي ظاهر ٿيندو. ۲۷) پوءِ هو ملائڪن کي زمين جي چئني ڪنڊن ڏانهن موڪليندو ته جيئن هو خدا جي چونڊيل ماڻهن کي هڪ چيڙي کان ٻئي چيڙي تائين گڏ ڪن.“

۱۳:۱۵-۱۶ لو ۳۱:۱۷ ۱۹:۱۳ دان ۱:۱۲ مڪا < ۱۴:

۲۴:۱۳ يس ۱۰:۱۳ حز ۳۲:۷ يوا ۱۰:۲، ۳۱:۳، ۱۵:۳ مڪا ۶:۱۲

۲۵:۱۳ يس ۴:۳۴ يوا ۱۰:۲، ۱۰:۶ مڪا ۶:۱۳ ۲۶:۱۳ دان < ۱۳:

مڪا < ۱:

انجیر جي وڻ مان سبق

(متي ۲۲:۲۴-۲۵، لوقا ۲۱:۲۹-۳۳)

۲۵ ”اوهين انجیر جي وڻ مان سبق پرايو. جڏهن هن جون ٽاريون سايون ۽ نرم ٿين ٿيون ۽ انهن ۾ پن اچڻ شروع ٿين ٿا تڏهن اوهين سمجهو ٿا ته اونهارو آيو ڪي آيو. ۲۶ ساڳيءَ طرح اوهين جڏهن هي ڳالهيون ٿيندي ڏسو تڏهن ڄاڻجو ته اهو وقت اچي ويو آهي بلڪ ائين سمجهو ته در تي اچي بيٺو آهي. ۲۷ پر آءُ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته جيستائين هي سڀئي ڳالهيون پوريون نه ٿينديون تيستائين هي پيڙهي ختم نه ٿيندي. ۲۸ آسمان ۽ زمين ٽري ويندا پر منهنجو ڪلام ڪڏهن به نه ٽرندو.“

سجاڳ رهو

(متي ۲۶:۲۴-۲۴)

۲۴ ”ڪوبه نه ٿو ڄاڻي ته اهو ڏينهن ۽ اهو وقت ڪڏهن ايندو، نه آسمان جي ملائڪن کي ۽ نه فرزند کي خبر آهي، رڳو پيءُ کي ئي خبر آهي. ۲۵ هوشيار ٿجو ۽ سجاڳ رهجو ڇاڪاڻ جو اوهان کي خبر نه آهي ته اهو وقت ڪڏهن ايندو. ۲۶ اهو انهيءَ ماڻهوءَ وانگر آهي جيڪو پرديس تي ويو هجي ۽ گهر مان نڪرڻ مهل پنهنجن نوڪرن کي اختياري ڏيئي هر هڪ کي پنهنجو پنهنجو ڪم سونپي ويو هجي، بلڪ دربان کي به حڪم ڏيئي ويو هجي ته سجاڳ رهجانءِ. ۲۷ تنهنڪري اوهين به سجاڳ رهجو ڇاڪاڻ جو اوهان کي خبر نه آهي ته گهر جو مالڪ ڪڏهن ايندو، الاڻجي سانجهيءَ جو يا اڌ رات جو يا ڪڪڙ جي بانگ ڏيڻ مهل يا صبح جو اچي. ۲۸ ائين نه ٿئي ته متان هو اوچتو اچي ۽ اوهان کي ستل ڏسي. ۲۹ جيڪي آءُ اوهان کي چوان ٿو سو سڀني لاءِ چوان ٿو ته سجاڳ رهجو.“

عيسيٰ خلاف سازش

(متي ۱:۲۶-۵، لوقا ۱:۲۲-۲، يوحنا ۱۱:۴۵-۵۳)

۱۴ ۱) فصيح ۽ فطيري مانيءَ جي عيد ٻن ڏينهن کان پوءِ اچي هئي. سردار ڪاهنن ۽ شريعت جي عالمن وجهه پئي گوليو ته ڪهڙيءَ طرح عيسيٰ کي فریب سان ڦاسائي ختم ڪرايون. ۲ پر

چيائون ته ”عید جي ڏينهن ائين نه ڪريون، متان ماڻهن ۾ وڳوڙ پئجي وڃي.“

عيسيٰ جي بيت عنيا ۾ مهمانداري

(متي ۲۶: ۶-۱۳، يوحنا ۱۲: ۱-۸)

③ عيسيٰ جڏهن بيت عنيا ۾ ڪوڙهه جهڙي مرض واري شمعون جي گهر ماني کاڌي پئي، ته هڪڙي عورت سنگمرمر جي عطردانيءَ ۾ خالص جئاماسيءَ جو قيمتي عطر کڻي آئي ۽ هن اها عطرداني پيچي اهو عيسيٰ جي مٿي تي هاريو ته ④ ڪي پنهنجي دل ۾ ڪاوڙيا ۽ چيائون ته ”هن عطر جي زيان ڪرڻ مان ڪهڙو فائدو؟ ⑤ اهو تن سَوَن ⑥ چانديءَ جي سڪن کان به وڌيڪ قيمت ۾ وڪڻي غريبن ۾ ورهائجي ها.“ اهي انهيءَ عورت کي سختيءَ سان ننڍڻ لڳا. ⑦ تنهن تي عيسيٰ کين چيو ته ”هن کي ڇو ٿا ستايو؟ هن کي ڇڏي ڏيو. هن منهنجي لاءِ تمام سٺو ڪم ڪيو آهي. غريب ته اوهان وٽ هميشه آهن، سو جڏهن به اوهان جي مرضي ٿئي تڏهن انهن سان نيڪي ڪري سگهو ٿا، پر آءُ اوهان سان هميشه نه هوندس. ⑧ هن عورت کان جو ڪجهه ٿي سگهيو سو هن ڪيو. هن منهنجي جسم تي دفن ٿيڻ کان اڳ ۾ خوشبوءِ چڙڪائي آهي. ⑨ آءُ اوهان کي سچ ٿو چوان ته جتي منهنجي خوشخبريءَ جي سچي دنيا ۾ تبليغ ڪئي ويندي، اتي هن عورت جي يادگيريءَ ۾ جيڪو ڪم هن ڪيو آهي ان جو به ذڪر ضرور ڪيو ويندو.“

يهوداه جي عيسيٰ خلاف سازش

(متي ۱۴: ۲۶-۱۶، لوقا ۲۲: ۳-۶)

① پوءِ ٻارهن شاگردن مان يهوداه اسڪريوتي سردار ڪاهنن وٽ ويو، انهيءَ لاءِ ته هو عيسيٰ کي انهن جي حوالي ڪري. ② يهوداه جي هن ڳالهه تي اهي ڏاڍا خوش ٿيا ۽ هن کي پيسن ڏيڻ جو انجام ڪيائون. پوءِ ته هو موقعي جي تاڙ ۾ هو ته ڪهڙيءَ طرح عيسيٰ کي انهن جي حوالي ڪري.

③ چانديءَ جي سڪن: ڏسو مرقس ۶: ۳۷.

عيسي جو شاگردن سان گڏ فصح ڪائڻ

(متي ۲۶: ۱۴-۲۰، لوقا ۲۲: ۷-۲۰، ۲۱-۲۳، يوحنا ۱۳: ۲۱-۳۰، ۱. ڪرنتين ۱۱: ۲۳-۲۵)

۱۲) فطيري عيد جي پهرين ڏينهن تي جڏهن هنن فصح جي قربانيءَ جي لاءِ گهيٽا ڪٺا پئي تڏهن شاگردن عيسيٰ کان پڇيو ته ”اوهان جي ڪهڙي مرضي آهي ته اسين اوهان جي فصح ڪائڻ جي ڪٿي تيار ڪريون؟“

۱۳) تنهن تي عيسيٰ پنهنجن شاگردن مان هن کي موڪليو ۽ چيائين ته ”شهر ۾ وڃو اتي اوهين هڪڙو ماڻهو ڏسندا جنهن کي پاڻيءَ جو دلو ڪنيل هوندو. اوهين انهيءَ جي پٺيان وڃجو“ ۱۴) ۽ جنهن گهر ۾ اهو ماڻهو گهڙي وڃي انهيءَ گهر جي مالڪ کي چئجو ته ’استاد چوي ٿو ته منهنجو مهمان خانو ڪٿي آهي؟ جتي آءٌ پنهنجن شاگردن سان گڏجي فصح ڪاوان؟‘ ۱۵) پوءِ هو اوهان کي ماڙيءَ تي هڪ وڏو سجايل ۽ تيار ڪمرو ڏيکاريندو جتي اوهين اسان لاءِ فصح تيار ڪجو.“ ۱۶) شاگرد شهر ڏانهن روانا ٿي ويا ۽ اتي هر شيءِ ائين ئي ڏٺائون جيئن عيسيٰ کين ٻڌائي هئي ۽ اتي فصح تيار ڪيائون.

۱۷) جڏهن شام ٿي ته عيسيٰ ٻارهن ئي شاگردن سان گڏ اتي آيو. ۱۸) پوءِ جڏهن اهي دسترخوان تي گڏ ڪائي رهيا هئا ته عيسيٰ چيو ته ”آءٌ اوهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته اوهان مان هڪڙو مون کي جهلائيندو جيڪو مون سان گڏ ڪائي ٿو.“ ۱۹) تنهن تي شاگرد ويچارا غمگين ٿيا ۽ عيسيٰ کان هڪڙي پٺيان پڇڻ لڳا ته ”اهو آءٌ ته نه آهيان؟“ ۲۰) عيسيٰ ورائيو ته ”اهو اوهان ٻارهن مان ئي آهي، جيڪو مون سان گڏ ٿاهي مان گرهه پوڙي رهيو آهي.“ ۲۱) ابن آدم ته ائين ئي مرندو جيئن صحيفي ۾ لکيل آهي. پر حيف آهي ان تي جيڪو ابن آدم کي جهلائيندو. ان ماڻهو لاءِ اهو بهتر هو ته هو دنيا ۾ اصل جملي ئي نه ها.“

۲۲) جڏهن اهي ڪائين پيا ته عيسيٰ ماني ڪٿي شڪر ڪري پگي ۽ شاگردن کي ڏيئي چيائين ته ”وٺو ۽ کائو هي منهنجو بدن آهي.“ ۲۳) پوءِ هن پيالو ڪٿي شڪر ڪري اهو به کين ڏنو ۽ سڀني ان مان پيتو. ۲۴) تڏهن عيسيٰ چيو ته ”هي منهنجو رت آهي، جيڪو گهٽڻ ئي جي لاءِ وهائجي ٿو جنهن سان خدا جو عهد لکيل آهي.“ ۲۵) آءٌ اوهان کي سچ ٻڌايان ٿو ته آءٌ تيسٽائين وري هي انگوري رس نه پيئندس، جيستائين خدا جي بادشاهت ۾ نئون انگوري رس نه پيئان.“ ۲۶) پوءِ انهن زبور پڙهيو ۽ زيتون جي ٽڪر ڏانهن هليا ويا.

پطرس جي انڪار ڪرڻ بابت اڳڪٿي

(متي ۲۶: ۳۱-۳۵، لوقا ۲۲: ۳۱-۳۴، يوحنا ۱۳: ۳۶-۳۸)

②۷ عيسيٰ انهن کي چيو ته ”اوهين سڀئي مون کي چڏي پڄي ويندا، ڇاڪاڻ ته لکيل آهي ته ’خدا ريدار کي ماريندو ۽ ريدون ٿري پڪڙي وينديون.“

②۸ تنهن هوندي به آءُ پنهنجي جيئري ٿيڻ کان پوءِ اوهان کان اڳي ئي گليل ڏانهن ويندس.“

②۹ تنهن تي پطرس ورائيس ته ”توڙي جو پيا سڀ اوهان کي چڏي وڃن پر آءُ اوهان کي ڪڏهن به چڏي نه ويندس.“

③۰ عيسيٰ پطرس کي چيو ته ”آءُ تو کي سچ ٿو ٻڌايان ته اڄ رات ڪڪڙ جي ٻه دفعا بانگ ڏيڻ کان اڳ ۾ تون ئي دفعا منهنجو انڪار ڪندين.“

③۱ تڏهن پطرس ڏاڍي جوش سان ورائيو ته ”آءُ ڪڏهن به نه چوندس ته آءُ اوهان کي نه ٿو سڃاڻان، توڙي جو مون کي اوهان سان گڏ مرڻو پوي.“

تڏهن ٻين سڀني به اهڙي طرح اقرار ڪيو.

گتسيمني ۾ دعا گهرڻ

(متي ۲۶: ۳۶-۴۶، لوقا ۲۲: ۳۹-۴۶)

③۲ جڏهن اهي گتسيمني نالي جاءِ تي آيا، تڏهن عيسيٰ پنهنجن شاگردن کي چيو ته ”اوهين هتي ويهي رهو ته آءُ دعا گهران.“

③۳ پوءِ هن پطرس، يعقوب ۽ يوحنا کي پاڻ سان کنيو، کيس دهشت ۽ بي قراري وٺي ويٺي هئي.

③۴ عيسيٰ انهن کي ٻڌايو ته ”مون کي ايترو ته ڏک آهي جو منهنجي دل تڻ تي آهي. اوهين هتي ترسو ۽ جاڳندا رهو.“

③۵ عيسيٰ ٿورو ٿورو وڃي پاڻ کي زمين تي ڪيرائي دعا گهرڻ لڳو ته ”جيڪڏهن ٿي سگهي ته هيءُ ڏک جي گهڙي مون تان تاري وڃي.“

③۶ هن وڌيڪ چيو ته ”اي بابا! اي منهنجا پيءُ! تون سڀڪجهه ڪري سگهين ٿو. هي پيالو مون تان تاري چڏ. تنهن هوندي به منهنجي نه پر تنهنجي مرضي پوري ٿي.“

③۷ پوءِ هو موٽي آيو ۽ ڏٺائين ته شاگرد سمنهيا پيا آهن. پطرس کي سڏي چيائين ته ”شمعون تون به ستل آهين ڇا؟ ڇا تون هڪ ڪلاڪ به جاڳي نه پيو سگهين؟“

③۸ پوءِ انهن کي چيائين ته ”جاڳندا رهو ۽ دعا گهرو ته شل اوهين ڪنهن آزمائش ۾ نه پئو. سچ پچو ته روح ته گهري ٿو پر جسم ڪمزور آهي.“

۳۹ هو پيو دفعو وري پري ويو ۽ ائين ئي دعا گهريائين جيئن اڳ ۾ گهري هئائين. ۴۰ پوءِ هو موتي آيو ۽ ڏنائين ته هو وري به ستا پيا آهن، چوٽه اهي اڪيون به نه پيا پتي سگهن ۽ خبر نه ٿي پين ته کيس ڪهڙو جواب ڏين. ۴۱ پر جڏهن هو ٽيون دفعو انهن وٽ موتي آيو تڏهن چيائين ته ”چا اوهين اڃا تائين نندون ۽ آرام پيا ڪريو؟ بس، اجهام اها گهڙي اچي پهتي آهي ۽ هاڻي ابن آدم گنهگارن جي حوالي ڪيو ويندو. ۴۲ اٿو هلو ته هلون. ڏسو! جيڪو مون کي جهلائي رهيو آهي سو ويجهو اچي پهتو آهي.“

عيسيٰ جو جهلجڻ

(متي ۲۶: ۲۶-۵۳، لوقا ۲۲: ۲۲-۵۳، يوحنا ۱۸: ۱۸-۱۲)

۴۳ عيسيٰ اڃا ڳالهايو ئي پئي ته ٻارهن شاگردن مان يهوداه نالي شاگرد آيو ۽ انهيءَ سان گڏ هڪڙي ٽولي ترارن ۽ لئين سان هئي، جنهن کي سردار ڪاهنم شريعت جي عالمن ۽ بزرگن موڪليو هو. ۴۴ هن دغاباز انهن کي اها نشاني سمجھائي هئي ته ”جنهن ماڻهوءَ کي آءُ چميان سو عيسيٰ هوندو، ان کي پڪڙجو ۽ پھري هيٺ وٺي وڃجوس.“

۴۵ هو پهچڻ شرط سڌو عيسيٰ وٽ آيو ۽ اچي ”سائين، سائين“ ڪري کيس چمي ڏنائين. ۴۶ پوءِ ته هنن عيسيٰ کي ٻڌي قابو ڪيو. ۴۷ پر هڪڙو شخص جيڪو ڀرسان بيٺو هو، تنهن پنهنجي ترار ڪڍي وڌي ڪاهنم جي نوڪر کي هڻي ۽ سندس ڪن ڪپي وڌائين. ۴۸ پوءِ عيسيٰ انهن کي چيو ته ”چا آءُ چڻ ڪو ڌاڙيل هوس جو اوهين ترارون ۽ لئينون کڻي مون کي جهلڻ لاءِ آيا آهيو؟ ۴۹ هيڪل ۾ ته روزانو آءُ ويهي تعليم ڏيندو هوس پر ان وقت ته اوهان ڪڏهن به مون کي نه جهليو، پر لکت ضرور پوري ٿيندي.“ ۵۰ پوءِ سڀئي شاگرد عيسيٰ کي ڇڏي پڄي ويا.

۵۱ هڪڙو نوجوان جنهن کي رڳو چادر ويڙهيل هئي، سو عيسيٰ جي پٺيان پئي آيو. انهن ڪوشش ڪئي ته هن کي پڪڙن. ۵۲ پر هو اگهاڙو ٿي ڪپڙا ڇڏي پڄي ويو.

عيسيٰ ڪائونسل جي اڳيان

(متي ۲۶: ۵۴-۶۸، لوقا ۲۲: ۵۴-۶۳، يوحنا ۱۸: ۱۸-۱۴، ۱۹: ۲۴)

۵۳ پوءِ اهي عيسيٰ کي وڏي سردار ڪاهنم جي گهر وٺي آيا، جتي

سڀي سردار ڪاهن، بزرگ ۽ شريعت جا عالم اچي گڏ ٿيا هئا. ۵۲ پطرس ٿورو پٺيان پئي آيو سو به وڏي سردار ڪاهن جي گهر جي اڳڻ ۾ آيو. اُتي هو پهريدارن سان گڏ هيٺ ويهي رهيو ۽ پاڻ کي باهه تي سيڪڻ لڳو. ۵۵ سردار ڪاهن ۽ سڄي ڪائونسل ڪوشش پئي ڪئي ته عيسيٰ خلاف ڪا شاهدي ملين ته جيئن کيس موت جي سزا ڏيارين، پر کين ڪا به شاهدي ملي نه سگهي. ۵۶ ڪيترن ئي شاهدن عيسيٰ جي خلاف شاهديون ڏنيون، پر اهي ڪوڙيون ثابت ٿيون.

۵۷ پوءِ ڪي ماڻهو اُتي بيٺا ۽ عيسيٰ تي هيءَ تهمت هنيا، ته ”اسان هن کي هي چوندي ٻڌو آهي ته ’آءُ ماڻهن جي ٺهيل هيڪل کي ڊاهيندس ۽ ٽن ڏينهن کان پوءِ اهڙي هيڪل ٺاهيندس جيڪا ماڻهن جي ٺهيل نه هوندي.“ ۵۸ پر اهي شاهديون به پاڻ ۾ نه ٿي مليون.

۶۰ وڏو سردار ڪاهن اُتي بيٺو ۽ سڀني جي روبرو عيسيٰ کان پڇڻ لڳو ته ”ڇا تو کي هنن جي الزامن جي جواب ۾ ڪجهه چوڻو آهي؟“ ۶۱ پر عيسيٰ ماٺ ۾ رهيو ۽ هڪ لفظ به نه ڪڍيائين. وڏي سردار ڪاهن کانئس پهر پڇيو ته ”ڇا تون مسيح، سڳوري خدا جو فرزند آهين؟“ ۶۲ تنهن تي عيسيٰ ورائيو ته ”هائو آءُ آهيان ۽ اوهين ابن آدم کي خدا تعاليٰ جي ساڄي پاسي ويٺل ۽ آسماني ڪڪرن ۾ ايندي ڏسندا.“ ۶۳ تڏهن وري سردار ڪاهن پنهنجا ڪپڙا ڦاڙيندي چيو ته ”اسان کي وڌيڪ شاهدي نه ڪبي.“ ۶۴ اوهان هن جا ڪفر وارا لفظ ٻڌا، هاڻي اوهان جي ڪهڙي مرضي آهي؟“ تنهن تي انهن سڀني اها راءِ ڏني ته ”عيسيٰ کي موت جي سزا ڏني وڃي.“ ۶۵ انهن مان ڪي عيسيٰ کي ٿڪون هڻڻ لڳا، ڪي سندس اکيون ٻڏي کيس ٺونشا هڻڻ لڳا ۽ چونس ڀاڻ ته ”نبوت سان ٻڌاءِ ته ڪنهن تو کي ڌڪ هنيو؟“ پهريدارن کيس چماٽون به هنيون.

پطرس جو عيسيٰ بابت انڪار ڪرڻ

(متي ۲۶: ۶۹-۷۵، لوقا ۲۲: ۵۶-۶۲، يوحنا ۱۸: ۱۵-۱۸، ۲۵: ۲۴-۲۷)

۶۶ پطرس اڃا تائين اڳڻ ۾ ويٺو هو ته هڪ نوڪريائي هن وٽان اچي لنگهي. ۶۷ جڏهن هن پطرس کي پاڻ باهه تي سيڪيندي ڏٺو ته هن ڏانهن چٽائي نهاريندي چيائين ته ”تون به عيسيٰ ناصريءَ سان گڏ هئين.“ ۶۸ پر هن انڪار ڪيو ۽ چيائين ته ”آءُ نه ٿو ڄاڻان ۽ نه ٿو سمجهان ته تون ڇا چئي

رهي آهين. " هو اهو جواب ڏيئي ٻاهر ڏيڍي ۾ هليو ويو ته ايتري ۾ ڪڪڙ ٻانگ ڏني. ① جنهن نوڪريائي پطرس کي ڏٺو هو تنهن اُتي بيٺل ماڻهن کي چيو ته "هي انهن مان هڪڙو آهي." ② پر هن وري به انڪار ڪيو. ٿوري وقت کان پوءِ جيڪي اُتي بيٺا هئا تن به پطرس کان پڇيو ته "سچي! تون انهن مان نه آهين ڇا؟ چو ته تون به گليلي پيو ڏسجين." ③ تنهن تي پطرس لعنت وجهندي چيو ته "خدا جي مون تي مار پوي جو آءُ ڪوڙ ڳالهايانم آءُ ان ماڻهو کي نه ٿو سڃاڻانم جنهن جي اوهين ڳالهه ڪريو ٿا." ④ تنهن کان پوءِ سب ٿي پيو دفعو ڪڪڙ ٻانگ ڏني ته پطرس کي عيسيٰ جو چيو ياد اچي ويو ته "ڪڪڙ جي ٻه دفعا ٻانگ ڏيڻ کان اڳ ۾ تون ئي دفعا مون بابت انڪار ڪندي ته آءُ نه ٿو سڃاڻانم." اهو خيال ايندي ئي هو اچي روئڻ ۾ چٽڪيو.

عيسيٰ پلاطس جي اڳيان

(متي ۱: ۲۷-۱۱: ۲، لوقا ۱: ۲۳-۵، يوحنا ۱۸: ۲۸-۳۸)

① سردار ڪاهن صبح جو سوڀر ٿي بزرگن ۾ شريعت جي عالمن ۽ سڄي ڪائونسل سان اچي مليا ۽ پنهنجا منصوبا سنڀلڻ لڳا. اُهي عيسيٰ کي ٻڌي وٺي ويا ۽ وڃي پلاطس جي حوالي ڪيائونس. ② پلاطس ڪائس پڇيو ته "ڇا تون يهودين جو بادشاهه آهين؟" عيسيٰ جواب ڏنو ته "اهو ته اوهين پاڻ ٿا چئو." ③ سردار ڪاهن عيسيٰ تي ڪيترين ئي ڳالهين جون تهمتون هنيون. ④ تنهنڪري پلاطس ڪائس وري پڇيو ته "ڇا تون ڪجهه نه چوندين؟ ڏس، هنن تو تي ڪيتريون ڳالهيون مڙهيون آهن." ⑤ وري به عيسيٰ هڪ لفظ به نه ڳالهايو، تنهن تي پلاطس ڏاڍو حيران ٿي ويو.

عيسيٰ لاءِ موت جي فتويٰ

(متي ۱۵: ۲۷-۲۶، لوقا ۱۳: ۲۳-۲۵، يوحنا ۱۸: ۳۹-۱۹: ۱۶)

⑥ پلاطس هر عيد فصح جي موقعي تي هڪ قيدي آزاد ڪندو هو جنهن جي لاءِ رعيت چوندي هيس. ⑦ انهن ڏينهن ۾ برابر نالي هڪ ماڻهو جيل ۾ ٻين باغين سان گڏ هو جن هڪڙي فساد ۾ خون ڪيو هو. ⑧ جڏهن خلق اچي گڏ ٿي ۽ دستور موجب پلاطس کان مروت گهريائون. ⑨ تڏهن هن انهن کان پڇيو ته "ڇا اوهين چاهيو ٿا ته آءُ اوهان جي خاطر يهودين جي بادشاهه کي آزاد ڪريان؟" ⑩ چاڪاڻ ته هن ڄاتو پئي ته سردار ڪاهن

حسد کان عیسیٰ کي قید ڪري مون وٽ آندو آهي. ⑪ پر سردار ڪاهنن خلق کي سمجھائي ڇڏيو هو ته هو عیسیٰ جي بدران برابر کي انهن جي خاطر آزاد ڪري. ⑫ پلاطس وري به ورجائي پڇين ته ”جنهن کي اوهين يهودين جو بادشاهه ٿا سڏيو تنهن کي آءُ ڇا ڪريان؟“ ⑬ تنهن تي انهن رڙيون ڪري چيو ته ”انهيءَ کي صليب تي چاڙهي ڪوڪا هڻو.“ ⑭ تڏهن پلاطس پڇين ته ”ڇو هن ڪهڙو ڏوهه ڪيو آهي؟“ پر هنن وٺي وڌيون رڙيون ڪيون ته ”هن کي صليب تي چاڙهي ڪوڪا هڻو.“

⑮ پلاطس ته ماڻهن کي راضي رکڻ ٿي گهريو سو هن برابر کي انهن جي خاطر آزاد ڪري ڇڏيو ۽ عیسیٰ کي چھبڪن هڻڻ کان پوءِ ماڻهن جي حوالي ڪيائين ته ”وڃي صليب تي چاڙهي ڪوڪا هڻوس.“

سپاهين جو عیسیٰ تي چٿرون ڪرڻ

(متي ۲۷:۲۷-۳۱، يوحنا ۱۹:۲-۳)

⑯ سپاهي عیسیٰ کي حاڪم جي محلات جي اڳڻ ۾ وٺي آيا ۽ پنهنجن ٻين همراهن کي سڏيائون. ⑰ انهن عیسیٰ کي واڱڻائي رنگ جا ڪپڙا ڍڪايا ۽ ڪنڊن جو هڪڙو تاج ٺاهي مٿي تي رکيائونس. ⑱ پوءِ چوڻ لڳس ته ”سلام، اي يهودين جا بادشاهه!“ ⑲ انهن کيس مٿي تي لٽ سان ڌڪ هنيا ۽ ٿڪون هنيا ئونس ۽ گوڏن ۾ ويهي سجدو ڪرڻ لڳس. ⑳ جڏهن چٿرون ڪري چڪا ته واڱڻائي ڪپڙا لهرائي وري ساڳيا پنهنجا ڪپڙا ڍڪايا ئونس. پوءِ اهي کيس ٻاهر وٺي آيا ته صليب تي چاڙهي ڪوڪا هڻس.

صليب تي عیسیٰ کي ڪوڪا هڻڻ

(متي ۲۷:۲۷-۳۲، لوقا ۲۳:۲۳-۲۶، يوحنا ۱۹:۱۹-۲۷)

㉑ رستي تي اهي شمعون نالي هڪڙي ماڻهوءَ سان مليا جيڪو بهراڙيءَ مان شهر ڏانهن اچي رهيو هو. هو ڪرين جو رهاڪو هو ۽ سڪندر ۽ روفس جو پيءُ هو. تنهن کي هنن زور ڀريو ته هو عیسیٰ جو صليب کڻي هلي. ㉒ پوءِ اهي عیسیٰ کي گلگٽا نالي جاءِ تي وٺي آيا جنهن جي معنيٰ آهي ”کوپريءَ جي جاءِ.“ ㉓ هنن عیسیٰ کي انگوري رس پيارڻ جي ڪوشش ڪئي جنهن ۾ مُر گڏيل هئي، پر هن اها نه پيئي. ㉔ هنن کيس صليب تي چاڙهي ڪوڪا هنيا ۽ سندس ڪپڙا پاڻ ۾ ورهائڻ لاءِ ٽيڪا وڌائون ته ڪهڙو

ٲڪر ڪنهن کي ٿو ملي. ٲ٥) اهو صبح جو نائين بجي جو وقت هو جڏهن انهن کيس صليب تي چاڙهي ڪوڪا هنيا. ٲ٦) گناهه جو اهو سبب لکي هن جي مٿان هنيا ٿون ته ”يهودين جو بادشاهه.“ ٲ٧) انهن به ٲيا به ماڻهو صليب تي چاڙهيا جيڪي ڌاڙيل هئا. انهن مان هڪڙو سندس ساڄي ۽ ٲيو سندس کاٻي پاسي چاڙهيا ٿون. ٲ٨)

ٲ٩) جيڪي ماڻهو اتان لنگهن ٲيام سي پنهنجا ڪنڌ ڌوڻي ٺٺوليون ڪري عيسيٰ کي چون ٲيا ته ”واه واه! تون ته ٺٺن ڏينهن ۾ هيڪل ٲيو ڊاهين ۽ ٺاهين. ٲ٠) هاڻي صليب تان هيٺ ته لهي ڏيکار ۽ پاڻ کي بچاءِ.“ ٲ١) ساڳي طرح سردار ڪاهن ۽ شريعت جا عالم عيسيٰ تي چئون ڪرڻ لڳا ۽ هڪٻئي کي چون ٲيا ته ”هي ته ٲين کي ٲيو چڏائي، ٲر هاڻي ته پاڻ کي به نه ٿو بچائي سگهي. ٲ٢) هاڻي ڏسون ته اسرائيل جو بادشاهه مسيح ڪيئن ٿو صليب کان هيٺ لهي اچي، ته ان تي ايمان آڻيون.“ عيسيٰ سان گڏ جيڪي ماڻهو صليب تي چڙهيل هئا تن به مٿس چئون ڪيون.

عيسيٰ جو موت

(متي ٢٥: ٢٤-٥٦، لوقا ٢٣: ٢٢-٢٩، يوحنا ١٩: ٢٨-٣٠)

ٲ٣) منجهند جو سڄي ملڪ ۾ اوندهه چائڻجي ويئي، جيڪا ٲهريءَ تائين هلي. ٲ٤) ٲهريءَ مهل عيسيٰ وڏي آواز ۾ رڙيون ڪيون ته ”الوئي، الوئي، لهما سبخٺني؟“ جنهن جي معنيٰ آهي ته ”اي منهنجا خدا! اي منهنجا خدا! تو مون کي ڇو چڏي ڏنو آهي؟“ ٲ٥) جيڪي ماڻهو اُتي بيٺا هئا تن مان ڪن هن جا اهي لفظ ٻڌا ۽ چيائون ته ”ڏسوم هو الياس کي سڏي رهيو آهي.“ ٲ٦) انهن مان هڪڙو ماڻهو ٲڳو ۽ فوم جهڙي هڪ شيءِ کڻي ڪوڙي انگوري رس سان ٲري ڪاني جي چوٽيءَ تي ٻڌي عيسيٰ کي ٲيڻ لاءِ ڏيندي چيائين ته ”چڏي ڏيوس، ڏسون ته هن کي الياس صليب تان هيٺ لاهڻ لاءِ اچي ٿو يا نه.“

ٲ٧) وڏيءَ رڙ سان عيسيٰ دم ڏنو.

ٲ٨) هيڪل جو ٲردو چوٽيءَ کان وٺي تري تائين ٻن حصن ۾ چيرجي

ٲ ڪن ترجمن ۾ هيءُ آيت به شامل آهي: ٲ٨) اهڙيءَ طرح لکت سڄي ثابت ٿي ته ”هو گنهگارن ۾ ليکيو ويندو.“

ٲ٨:١٥ يس ١٢:٥٣ ٲ٩:١٥ زب ٢٢:٢٠ م ٢٥:١٠٩ م ١٤:٥٨ م يو ١٩:٢

ٲ٤:١٥ زب ١:٢٢ ٲ٦:١٥ زب ٢١:٦٩ ٲ٨:١٥ خر ٣١:٢٦-٣٣

۳۹) ۳۹) فوجي صوبيدار جيڪو صليب جي اڳيان بيٺو هو تنهن ڏٺو ته ڪيئن عيسيٰ مري ويو. انهيءَ چيو ته ”سچ پچ ته هي ماڻهو خدا جو فرزند هو.“
 ۴۰) اُتي ڪي عورتون به هيون، جيڪي پري کان ڏسي رهيون هيون. انهن ۾ مريم مگداليني، ننڍي يعقوب ۽ يوسف جي ماءُ مريم ۽ سلومي هيون.
 ۴۱) انهن عيسيٰ جي خدمت ڪئي هئي ۽ سندس پٺيان لڳيون هيون، جڏهن هو گليل ۾ هو. ٻيون به ڪيتريون ئي عورتون هيون جيڪي هن سان گڏ يروشلم ۾ آيون هيون.

عيسيٰ جو ڪفن دفن

(متي ۲۷: ۵۷-۶۱، لوقا ۲۳: ۵۰-۵۶، يوحنا ۱۹: ۳۸-۴۲)

۴۲) شام ٿي چڪي هئي ۽ اها شام سبت جي ڏينهن کان اڳئين ٿياريءَ جي ڏينهن جي هئي. ۴۳) تڏهن ارٿيا جو هڪ شخص يوسف آيو جو ڪائونسل جو هڪ معزز ميمبر هو ۽ پاڻ خدا جي بادشاهت جو گولائو هو. اهو همت ڪري پلاطس جي ڪچهريءَ ۾ ويو ۽ عيسيٰ جي لاش وٺڻ لاءِ عرض ڪيائين. ۴۴) پلاطس کي حيرت وٺي ويئي ته عيسيٰ ايترو جلد ڪيئن مري ويو. هن هڪ فوجي صوبيدار کي گهرائي کانس پڇيو ته ”عيسيٰ کي مٿي ڪيترو وقت ٿيو آهي؟“ ۴۵) صوبيدار جي خاطري ڏيارڻ کان پوءِ پلاطس يوسف کي لاش کڻي وڃڻ جي اجازت ڏني. ۴۶) يوسف اچو ڪفن خريد ڪيو، لاش کي لهرائي ان ۾ ويڙهيائين ۽ قبر ۾ رکيائين، جيڪا ٽڪر تي کوٽيل هئي. پوءِ هڪڙو وڏو پٿر ريتڙهي قبر جي منهن تي ڏنائين. ۴۷) مريم مگداليني ۽ يوسف جي ماءُ مريم اهو هنڌ ڏٺو جتي ميت رکيو ويو.

عيسيٰ جو وري جيئرو ٿيڻ

(متي ۱: ۲۸-۸، لوقا ۱: ۲۳-۱۲، يوحنا ۱: ۲۰-۱۰)

۱) جڏهن سبت جو ڏينهن پورو ٿيو ته مريم مگداليني، يعقوب جي ماءُ مريم ۽ سلوميءَ ڪٿوري خريد ڪئي ته عيسيٰ جي ميت

۱۶

ٿياريءَ جي ڏينهن: هن مان مراد سبت يا ڪنهن عيد جي ڏينهن کان اڳ وارو ڏينهن آهي. ان ڏينهن يهودي کاڌو وغيره تيار ڪندا هئا، چوٽه ٻئي ڏينهن سبت يعني آرام جو يا وڏو ڏينهن هوندو هو.

کي خوشبوءِ هٿن. ② آچر جي ڏينهن تي سج اڀري مهل اهي قبر تي آيون. ③ اهي پاڻ ۾ چئي رهيون هيون ته ”اسان لاءِ ڪير قبر جي منهن تان پٿر هٽائيندو؟“ ڇالاءِ جو اهو پٿر تمام وڏو هو. ④ پر جڏهن انهن مٿي نهاريو تڏهن ڏٺائون ته اهو پٿر ته اڳي ئي رڙهيو پيو هو. ⑤ جڏهن قبر جي اندر ويون ته ڏٺائون ته هڪ نوجوان نوراني پوشاڪ سان ساڄي طرف ويٺو آهي. اهي حيرت ۾ پئجي ويون. ⑥ تنهن تي انهيءَ جوان چين ته ”حيران نه ٿيو. اوهين عيسيٰ ناصريءَ کي ڳوليو ٿيون پيون نه، جيڪو صليب تي چاڙهيو ويو هو؟ هو جيئرو ٿي اٿيو آهي، ۽ هتي ڪونهي. اِجهڙا هيءَ جاءِ اها آهي جتي هن کي رکيو هئائون. ⑦ پر اوهين وڃو ۽ وڃي عيسيٰ جي شاگردن ۽ پطرس کي چئو ته ’هو اوهان کان اڳي ئي گليل ڏانهن وڃي رهيو آهي.‘ اوهين هن کي اتي ڏسندا، جيئن هن پاڻ اوهان کي ٻڌايو هو.“ ⑧ اهي ٻاهر آيون ۽ قبر کان وٺي پڳيون، ڇالاءِ جو هنن کي ڏکڻي ۽ حيراني وٺي ويئي هئي. انهن ڪنهن سان به نه ڳالهايو ڇالاءِ جو هنن کي ڊپ پئي ٿيو.

مريم مگدالينيءَ کي ڏيکاري ڏيڻ

(مٿي ۹: ۲۸-۱۰، يوحنا ۲۰: ۱۱-۱۸)

⑨ عيسيٰ آچر جي صبح جو سوڀر جيئري ٿيڻ کان پوءِ پهريون دفعو مريم مگدالينيءَ کي ڏيکاري ڏني، جنهن مان هن ست پوت ڪڍيا هئا. ⑩ هو ويٺي ۽ وڃي هن جي ساٿين کي اهو ٻڌايائين، جيڪي سوڳ ڪندي روئن پيا. ⑪ جڏهن ٻڌائون ته عيسيٰ جيئرو آهي ۽ هن ان کي ڏٺو آهي، ته اهي هن تي اعتبار ئي نه پيا ڪن.

ٻن شاگردن کي ڏيکاري ڏيڻ

(لوقا ۲۴: ۱۳-۳۵)

⑫ هن کان پوءِ عيسيٰ ٻئي نموني انهن مان ٻن شاگردن کي ڏيکاري ڏني، جڏهن اهي پنهنجو رستو وٺيو بهراڙيءَ ۾ وڃن پيا. ⑬ اهي موٽي پيا ۽ اها ڳالهه ٻين کي به ٻڌايائون. پر اهي ان ڳالهه تي اعتبار ئي نه پيا ڪن.

يارهن شاگردن کي ڏيکاري ڏيڻ

(متي ۱۶: ۲۸-۲۰، لوقا ۲۴: ۲۶-۴۹، يوحنا ۲۰: ۱۹-۲۳، رسولن جا ڪم ۱: ۶-۸)

۱۳) آخر ۾ عيسيٰ يارهن شاگردن کي ان وقت ڏيکاري ڏني جڏهن هو گڏجي ماني کائي رهيا هئا. هن انهن کي چينيوم چاڪاڻ ته انهن کي يقين ئي نه پئي آيو ۽ اهي ايترا ته بي اعتبار هئا جو جن هن کي جيئرو ڏنو هو انهن تي به اعتبار نه پيا ڪن. ۱۵) هن انهن کي چيو ته ”سڄي دنيا ۾ وڃو ۽ انسانذات ۾ منهنجي خوشخبري جي تبليغ ڪريو. ۱۶) جيڪو به ايمان آڻيندو ۽ بپتسما وٺندو سو چوٽڪارو حاصل ڪندو ۽ جيڪو به ايمان نه آڻيندو سو ڏوهاري ٿيندو. ۱۷) ايمان آڻڻ وارن ۾ قدرت جون نشانيون هونديون جو اهي منهنجي نالي تي پوت ڪيندا ۽ عجيب عجيب زبانون ڳالهائيندا. ۱۸) جيڪڏهن اهي نانگ جهليندا يا زهر پيئندا ته به انهن کي ڪو نقصان نه پهچندو. اهي بيمارن کي هٿ لائيندا ته اهي چڱا پلا ٿي پوندا.“

عيسيٰ جو آسمان ڏانهن ڪڇي وڃڻ

(لوقا ۲۴: ۵۰-۵۳، رسولن جا ڪم ۱: ۹-۱۱)

۱۹) خداوند عيسيٰ انهن سان ڳالهائڻ کان پوءِ آسمان ڏانهن ڪڇي ويو ۽ خدا جي ساڄي پاسي وڃي ويٺو. ۲۰) شاگردن وڃي هر هنڌ تبليغ ڪئي ۽ خداوند انهن سان گڏ پئي ڪم ڪيو ۽ ثابت ڪري ڏيکاريائين ته انهن جي تبليغ سڄي هئي، ڇاڪاڻ ته انهن کي قدرت جون نشانيون ڏنيون هئائين.

لوقا

لوقا رسول جي معرفت خوشخبري

تعارف

لوقا جيڪو هڪ طبيب ۽ عيسيٰ مسيح جي شاگردن مان هڪ هو تنهن جي معرفت مليل خوشخبري جي هن پاڪ ڪتاب ۾ عيسيٰ مسيح کي بني اسرائيل لاءِ واعدي ڪيل چوٽڪاري ڏيندڙ ۽ سڀني قومن لاءِ پڻ چوٽڪاري ڏيندڙ طور پيش ڪيو ويو آهي. هن پاڪ ڪتاب ۾ لکيل آهي ته عيسيٰ مسيح کي خدا جي روح سڏيو هو ته هو ”غريبن کي خوشخبري“ ڏئي (۱۸:۴). خوشخبري جو هي پاڪ ڪتاب ماڻهن جي سڀني قسمن جي ضرورتن جي فڪرمنديءَ سان ڀريو پيو آهي. هن پاڪ ڪتاب ۾ خوشيءَ جي خبر به نمايان آهي، خاص ڪري شروعاتي بابن ۾ جيڪي عيسيٰ مسيح جي آمد جو اعلان ڪن ٿا، ۽ وري اختتام تي پڻ، جڏهن عيسيٰ مسيح مٿي آسمان ڏانهن چڙهي وڃي ٿو. عيسيٰ مسيح جي آسمان ڏانهن چڙهي وڃڻ کان پوءِ ايمان آڻيندڙن جي ترقي ۽ ڦهلاءَ جو قصو پڻ لوقا جي معرفت ”رسولن جا ڪم“ نالي پاڪ ڪتاب ۾ ڄاڻايل آهي.

لوقا جي هن پاڪ ڪتاب ۾ گهڻو ئي اهڙو مواد سمايل آهي، جيڪو خوشخبريءَ جي ٻين ڪتابن ۾ نه ٿو ملي، جهڙوڪ: عيسيٰ مسيح جي پيدائش تي ملائڪن جو خدا جي واکاڻ ڪرڻ ۽ ريدارن جو اچڻ، عيسيٰ مسيح ٻار جي حيثيت سان هيڪل ۾ نيڪ سامريءَ ۽ وچايل پٽ جا مثال. هن سڄي خوشخبريءَ ۾ دعاءِ پاڪ روح، عيسيٰ مسيح جي خدمت واري ڪم ۾ عورتن جي حصي ۽ گناهن کان خدا جي معافيءَ تي وڏو زور ڏنو ويو آهي.